

The book is owned by Anonymous

Typed to Word Document by ฤๅณ Pattanapong Thiravutpinyo

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history.

หักเขี้ยวเสือ

ป. อินทรปาลิต

คณะพรรค ๔ สหายพร้อมด้วยเมียๆ ของเขาและท่านผู้ใหญ่ทั้งสามได้พากันเดินทางโดยรถยนต์เก๋งสองคันออกจากกรุงเทพฯ ตอนเช้าตรู่วันนั้น บ่ายหน้ามุ่งตรงไปยังหัวหินและตั้งใจจะพักผ่อนอยู่ที่หัวหินสักสามสี่วัน ซึ่งที่นั่นเจ้าคุณปัจฉินึกฯ ได้ซื้อบ้านบังกาศพร้อมด้วยที่ดินสองไร่ไว้จากคบคิดคนหนึ่งเมื่อเร็วๆ นี้เอง บ้านพัก ดาดอากาศของเจ้าคุณปัจฉินึกฯ อยู่ห่างจากโรงแรมหัวหินลงไปทางใต้ประมาณหนึ่งกิโลเมตร การทดลองอาตอมิคบอมบ์ทำให้ดินฟ้าอากาศของโลกแปรเปลี่ยนเปลี่ยนแปลงไปหมด ตามปรกติเดือนตุลาคมมีฝนตกชุกมาก แต่พระนครเกือบจะไม่มีฝนเลย อากาศร้อนระงม ไม่แตกต่างจากฤดูร้อน จนกระทั่งท่านผู้ดีมีเงินทนความร้อนไม่ไหวต้องเดินทางไปพักผ่อนดาดอากาศกันอีกทั้งๆ ที่อยู่ในฤดูฝน "คาดิลแล็ค" เก๋งกับ "นุอิก" เก๋งของคณะพรรค ๔ สหายได้เดินทางมาถึงจังหวัดนครปฐมในราว ๘.๓๐ น. หลังจากหยุดพักรับประทานอาหารแห่งหนึ่งและได้นมัสการองค์พระปฐมเจดีย์แล้ว ขบวนเดินทางก็ออกเดินทางต่อไป "คาดิลแล็ค" เก๋งซึ่งแล่นนำหน้ามีเจ้าแก้วเป็นคนขับ ๔ สหายกับท่านเจ้าคุณปัจฉินึกฯ เป็นผู้โดยสาร ส่วน "นุอิก" เก๋งที่แล่นติดตามไปขับ โดยนันทา มีเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ คุณหญิงวาด, ประภา, ประไพและนวลล่อเป็นผู้โดยสาร รถเก๋งทั้งสองคันมาถึงจังหวัดราชบุรีในราว ๑๑.๐๐ น. วิววนเวียนชมเมืองราชบุรีสองสามรอบ ก็เดินทางมุ่งตรงไปจังหวัดเพชรบุรี เมื่อรถพ้นเขตเทศบาล นิกก็รู้ทันทีว่า การเดินทางไม่มีการหยุดพักที่ราชบุรี เพราะขณะนี้รถเก๋งทั้งสองคันออกห่างไกลจากตัวเมืองมากแล้ว

"นี่เราจะไม่หยุดพักกินข้าวกลางวันที่ราชบุรีกันก่อนหรือครับ"

นิกกรกล่าวถามพ่อตาของเขาด้วยสีหน้าที่ไม่ใคร่พอใจนัก

เจ้าคุณปัจฉินึกฯ ยกมือซ้ายของท่านให้นิกมองดูนาฬิกา

"เพิ่งสิบเอ็ดโมงเท่านั้น ไม่ใช่เวลาอาหารกลางวัน โว้ย"

นายจอมทะเล้นขมวดคิ้วขุ่น

"ก็กินเสียก่อนเวลาสักชั่วโมงเดียวจะเป็นอะไร ไปล่ะครับ หมายถึงบ่อน้ำน้ำหน้าบ่อมีกีฬาวาดเท่านั้นเอง"

พลจู้ยปากดูเพื่อนเกลอของเขา

"อย่าตะกละตะกลามให้มากนักเลยอะอ้ายกร"

นิกกรชักคิ้ว

"ไม่ใช่ตะกละ แต่ว่าเมื่อมันถึงเวลากินแล้ว เราก็ควรที่จะกินมันเข้าไป หวังไปกินที่เพชรบุรีกินเวลาอาหารเราก็อาจจะเสียท้องได้ และถ้าหากว่าที่นั่นมันไม่มีอะไรขายเราจะทำอย่างไร"

เสี่ยหงวนหัวเราะหึๆ

"เมืองเพชร ไม่ใช่เมืองเล็กๆ ร้านอาหารมีอยู่ลงไป ร้านแจ็กอ้วนข้างสถานีอนามัยฝีมือทำกับข้าว ไม่ผิดอะไรกับร้านอาหารใหญ่ๆ ในกรุงเทพฯ อดใจหน่อยเถอะจะอย่างช้าในราวบ่ายโมงเราก็คงถึงเมืองเพชร"

นิกกร้อนปะหลับปะหล็อก เอื้อมมือตบศีรษะเจ้าแก้วก่อนข้างแรง

"เฮ้ย - ขับให้มันเร็วๆ หน่อยเถอะจะอย่ามัวแต่ย่องอยู่เลย"

เจ้าแก้วหัวเราะ หันมาพูดกับนิก

"รับประทานข้าวเร็วนี้ไม่ได้ครับ คุณนั่นขับตามมาไม่ทัน รับประทานผมจะถูกค่า"

นายจอมทะเล้นบนพื้มีฟ้า ล้วงกะเป๋ากางเกงหยิบห่อสะเปียงกรังของเขาขึ้นมาแก้ออก ภายในห่อกระดาษ หนังสือพิมพ์มีปาตองโก้สองสามชิ้น แล้วก็นมบี๊ยะอีกสองอัน นิกรวางห่อขนมลงบนตัก หยิบปาตองโก้ขึ้นเคี้ยวกินอย่างเอร็ดอร่อย โดยไม่สนใจกับธรรมชาติอันสวยสดงดงามที่รถกำลังวิ่งผ่านไป ดร. ดิเรกซึ่งนั่งอยู่กับเจ้าหัวตอหน้ารถกำลังเพลิดเพลินกับความงดงามของธรรมชาติ ทางซ้ายมือเป็นทุ่งนาเว้งว้าง ทางขวาเป็นป่าและภูเขา นายแพทย์หนุ่มทอดสายตา มองดูภูเขาใหญ่ลูกหนึ่ง สักครู่ก็หันมาถามเจ้าคุณปัจฉินึกฯ

"นั่นเขาอะไรครับคุณพ่อ"

ท่านเจ้าคุณมองตามสายตานายแพทย์หนุ่ม

"นั่นนะเรอะ ก็ภูเขาอะซี"

ดร. ดิเรกทำตาปริบๆ

"ทราบแล้วครับว่าภูเขา แต่ผมอยากจะทราบชื่อของมัน คุณพ่อรู้ไหมครับว่าเขาลูกนี้มีชื่อว่าอะไร"

เสี่ยหงวนพูดสอดขึ้นเบาๆ

"นี่แหละเขาหิมาลัย"

ดิเรกทำคอข่นและหัวเราะกับอาเสี่ย

"เขาจีปะตัวอย่างนี้นะหรือ อีกพันเท่าก็ยังไม่เท่าภูเขาหิมาลัย" แล้วเขาก็เปลี่ยนสายตามาที่เจ้าคุณปัจฉินึกฯ

"เขาเรียกว่าเขาอะไรครับคุณพ่อ"

เจ้าคุณปัจฉินึกฯ นิ่งคิด

"พ่อจำได้คล้ายคล้ายคล้าย คูเหมือนชื่อเขาอีโก้"

นายแพทย์หนุ่มขมวดคิ้วขุ่น

"เขาอีโก้ เอ๊ะ ทำไมถึงชื่ออย่างนั้นล่ะครับ"

"ว่า" เจ้าคุณปัจฉินึกฯ เอ็ดตะโร "ข้าไม่ได้เป็นคนตั้งชื่อนี้หว่า"

นายแพทย์หนุ่มพยักหน้าหงิกๆ

"ถ้าอย่างงั้นใครเป็นคนตั้งชื่อล่ะครับ"

เจ้าคุณปัจฉินึกฯ กลืนน้ำลายเอือก

"ไม่รู้โว้ย เขาเรียกกันอย่างนี้มาหลายศตวรรษแล้ว บางทีเด็กของเตี๊ยะของกิ่งอ้ายหงวนอาจจะเป็นคนตั้งชื่อภูเขา ลูกนี้ก็ได้"

อาเสี่ยหัวเราะชอบใจ

"ถ้าบรรพบุรุษของผมเป็นคนตั้งชื่อเขาลูกนี้ก็คงไม่ตั้งแบบเสี่ยชวยให้ชื่อว่าเขาอีโก้หรอกครับ อย่างน้อยก็ควร จะชื่อว่าเขานกตะกกรมหรือเขาลูกมะอี๊ก"

เจ้าคุณปัจฉินึกฯ ทำตาเขิวกับเสี่ยหงวน

"ทะเล้งนะ นี่แหละเขาว่าเล่นกับหมาหมาเลียปาก อ้ายเราล้อเล่นนิดหน่อยลามปามเป็นจี้กรากทีเดียว เดี่ยวก็จะ ตะเข้าให้ท่านนั่นเอง"

๔ สหายและเจ้าหัวขี้มน้อยขี้มใหญ่ไปตามกัน ดร. ดิเรกกล่าวถามพ่อตาของเขาต่อไป

"นี่เราเข้าเขตเพชรบุรีแล้วไซ้ไหมครับ"

เจ้าคุณพยักหน้า

"อือ - อีกสักครู่ก็ถึงอำเภอเขาน้อย แกมาเที่ยวทางรถยนต์หลายหนแล้วจจำไว้บ้างซี"

การสนทนาสิ้นสุดลงเพียงชั่วขณะ "คาดิลแล็ค" เก่งทำความเร็วห้าสิบไมล์ต่อชั่วโมง ทางหลวงตอนนี้อยู่ในสภาพพอใช้การได้ บริเวณป่าและภูเขาทางขวามือมีอาณาเขตติดต่อไปไกลจนกระทั่งถึงดงคะเหรียง ธรรมชาติป่าเขาลำเนาไพรสวยสดงดงามมาก เสียงหวนร้องเพลงภาษาจีนกลางเบาๆ ไร้พรหมชมธรรมชาติ ส่วนนิกรนั่งสับปะพงก้อปากหวอ มือขวากำปาทองโก้แน่น ครั้งหนึ่ง นายแพทย์หนุ่มได้หันมามองดูเจ้าแก้ว แล้วดิเรกก็สะดุ้งเฮือกใจหายวาบเมื่อเขาแลเห็นเจ้าแก้วนั่งหลับตาขับรด

"เฮ้" ดิเรกร้องตะโกนสุดเสียง

เจ้าแก้วตกใจตื่นลืมตาโพลง นายแพทย์หนุ่มกลืนน้ำลายติดๆ กันหลายครั้ง

"แกหลับเรอะอ้ายแก้ว"

เจ้าแก้วฝันยิ้ม

"รับประทานไม่ได้หลับหรือครับ เพียงแต่สับปะพงเท่านั้น"

"อ้ายแก้ว" เจ้าคุณปัจฉินึกๆ พุดเกือบเป็นเสียงตะโกน "หยุด - หยุดเดี๋ยวนี้ ให้ดิเรกมันขับไปก็แล้วกัน ถ้าแกขึ้นขับรดโดยหลับตาหรือเรียกว่าหลับในแล้วรอก็คงคว่ำตกลนอย่างไม่มีปัญหา"

เจ้าแก้วหัวเราะเสียงกร่อย

"รับประทานหาง่วงแล้วครับ รับประทานมือขี้ผม ไว้ใจเถอะครับ อย่างมากก็ตายเท่านั้น"

พลกิดเขม่นเจ้าแก้วขึ้นมาที่ยกมือขวามือขึ้นเขกบาลเจ้าแก้วเต็มรัก

"นี่แน่ะ คารมดีนัก ทะลึ่งจนไม่รู้จักกาะทะเลหะ หยุดเดี๋ยวนี้ ให้ดิเรกมันขับไป ฉันยังไม่อยากตายหรือกโวยชีวิตของฉันมีค่ากว่าแกมากมายนัก เมื่อคืนนี้แกไปทำอะไรมาวะอ้ายแก้ว ถึงได้วังเหงหาหวานอน"

เจ้าแก้วบังคับ "คาดิลแล็ค" เก่งให้หยุดนิ่งข้างทางแล้วหันมาพุดกับนายพัชราภรณ์

"รับประทานเมื่อคืนผมนอนไม่หลับครับ เอ๊กไชด์ที่จะได้มาเที่ยวหัวหิน"

พลอดหัวเราะไม่ได้

"เดี๋ยวก้อก็เข้าไปให้หรือก้อเอ๊กไชด์ หมู่นี้แก่ภาษาฝรั่งเหลือเกินนะ"

เจ้าแก้วอมยิ้ม

"รับประทานอยู่ใกล้ปราสาทก็เป็นปราสาท เพราะผมได้อยู่ใกล้ชิดคุณหมอ รับประทานผมก็พอจะรู้ภาษาอังกฤษกับเขาเหมือนกัน ไม่เชื่อคุณลองพุดภาษาอังกฤษกับผมสิครับ รับประทานผมพอจะท้อคกับคุณได้ แต่ว่า ท้อคโกท้อคคัม นือท ฟอล ดาวน์" พุดจบเจ้าแก้วก็เปิดประตูก้าวลงจากรถ และอ้อมหน้ารถไปขึ้นรถทางด้านซ้าย นายแพทย์หนุ่มเลื่อนตัวมานั่งประจำที่คนขับ เขาชะโงกหน้ามองดูเจ้าแก้วอย่างขบขันและเปลกใจ

"อ้ายแก้ว เมื่อคืนนี้แกพุดอะไรวะ ท้อค โก ท้อค คัม นือท ฟอล ดาวน์ โอ้ก็เรียนภาษาอังกฤษมาจนหัวจะมุแล้ว ไม่เคยได้ยินอีเดียมประโยคนี้เลย"

เจ้าแก้วหัวเราะชอบใจ

"อิท อีส นือท อีเดียมครับคุณหมอ มันเป็นประโยคธรรมดาที่เด็กๆ มัธยมหนึ่งก็แปลได้"

ดร. ดิเรกกระพริบตาถี่เร็ว

"ข้าแปลไม่ออกจริงๆ อ้ายแก้ว"

เจ้าแก้วหัวเราะชอบใจ

"รับประทานไม่ต้องแปลหรือครับ มันเป็นศัพท์ตรงตัวอยู่แล้ว ท้อค โก ท้อค คัม นือท ฟอล ดาวน์ ก็แปลว่าพุดไปพุดมาไม่ตกลง"

เสียงหวนยกกล้องถ้ำยรูปที่อยู่บนของหนังขึ้นฟาดกบาลเจ้าแก้วก่อนข้างแรงเสียงดังไปก็

"นี่แน่ะ ท้อก โก ท้อก คัม นือท ฟอล ดาวน์ อ้ายเรารีหลงคิดเกือบตาย ที่แท้ก็เป็นอึดขิมของอ้ายแห้ว"

เจ้าแห้วหันมายิ้มกับอาลี๋ แล้วพูดเสียงหัวเราะ

"ออะไร เคอะ ต้อก แอ็ด เวย์รี้ ฮือท"

เจ้าคุณปัจฉินึกๆ มองดูเจ้าแห้วด้วยความขบขันแถมหมั่นได้

"อะไร ของมึงวะอ้ายแห้ว เคอะ ต้อก แอ็ด เวย์รี้ ฮือท"

"ต้อกแอ็ดก็แตกออกยังไ้ละครับได้เท่า เวย์รี้ฮือทก็แปลว่าร้อนมาก"

คราวนี้เจ้าคุณปัจฉินึกๆ หัวเราะลั่นรด ส่วน ๔ สหายก็อดหัวเราะไม่ได้ ขณะพรรค ๔ สหายต่างจับหูหรือสูบฟันควันอย่างสบายใจ แล้วก็พูดคุยกันเสียงอะอะเอ็ดอะโรว์ สักครู่หนึ่งทุกคนก็ได้ยินเสียงเครื่องยนต์ของรถยนต์คันหนึ่งกรางกระหึ่มขึ้นและใกล้เข้ามาทุกที "บูอิก" เก๋งสีฟ้าซึ่งขับโดยนักทานเมย์รักของพลแผ่นดินมาถึงแล้ว นักทานรถมาจอดห่างจาก "ลาคิลเล็ค" เก๋งเพียงเล็กน้อย และจอดขนานกันบนทางหลวงโดยไม่ต้องกลัวจะมีรถสวนมา เพราะเป็นถนนสายเปลี่ยวนานๆ จึงจะมีรถยนต์ผ่านมากันหนึ่ง นักทานมองดูนายแพทย์หนุ่มอย่างเงืองๆ

"อย่าขับให้มันเร็วนักซีคะคุณหมอ ขับตั้งห้าสิบลไมล์ ดิลันตามไม่ทันหรอกคะ คุณอาหญิงท่านกลัวรถคว่ำ"

คุณหญิงวาดพูดเสริมขึ้นทันที

"ขับให้มันช้าๆ หน่อยเถอะพอมหาจำเริญ" ท่านพูดกับดร. ดิเรก

"ขับราวกับรถแข่งเช่นนี้ใครเขาไม่รู้เขาก็จะนึกว่าปู่ตายายของแกกำลังเจ็บหนักและแกรีบไปตามหมอหรือมายาก็ไปตามสปีหรือ"

นายแพทย์หนุ่มทำหน้าซอบกล เขาหันมามองดูเพื่อนเกลอของเขาแล้วก็ยกไหล่พร้อมกับแบมือทั้งสองข้าง

"แบ็คคัล เนื้อไม้ได้กินหนังไม้ได้รองนั่งแต่เอากระดูกแขวนคอ"

เสียงหวนฮิมให้คุณหญิงวาดและกล่าวว่า

"คุณอาหญิงเข้าใจผิดครับ เจ้าแห้วต่างหากที่มันเป็นคนขับรถคันนี้ ดิเรกเพิ่งเปลี่ยนกับเจ้าแห้วเดี๋ยวนี้เองแหละครับ"

เจ้าคุณประสิทธิ์ๆ หัวเราะชอบใจ

"ดิเรกมันเลขถูกค่าฟรีสบายไปเลย" ท่านพูดกับภรรยาของท่าน

"แม้ว่าละก็เป็นอย่างนี้แหละ ก่อนจะค่าใครน่าจะคิดเสียให้รอบคอบ"

คุณหญิงวาดค้อนควับ

"ไอ้ – ดิลันไม่มีเวลาพอที่จะคิดหรอกคะ เพียงแต่นึกว่าจะค่าใครเท่านั้นปากมันก็เริ่มทำงานเสียแล้ว"

นักทานกล่าวกับนายแพทย์หนุ่ม

"ให้ดิลันไปก่อนบ้างเถอะคะคุณหมอ ขับตามเราไปก็แล้วกัน รถเราอยู่ข้างหลังพวกเราใจไม่ดีเลย ครั้นดิลันจะขับเร็วหรือคุณอาทั้งสองท่านก็ไม่ยอม"

ประไพพูดเสริมขึ้น

"คุณอาท่านชอบให้ขับแบบม้าช่องคะ ความจริงคนที่เขามีรถยนต์เขาก็มีไว้วิ่ง ไม่ได้ซื้อมาไว้ช่องเล่นโก้ๆ" แล้วหล่อนก็ยิ้มให้พล

"ลองให้ดิลันขับ "บูอิก" คันนี้ซีคะ ดิลันจะขับให้เร็วเหมือนเครื่องบินไอพ่นทีเดียว"

คุณหญิงวาดหันมาทำตาโตกับหลานสะใภ้ของท่าน

"ฉันไม่ให้แกขับหรือคะแม่ไฟ จี้เก็ยไปนอนโรงพยาบาลเมืองเพชร การขับรถยนต์เร็วเกินไปหรือที่เรียกว่า ขับส่วี่ทส่วี่ว้าทก็หมายความว่าคนขับมีความประมาทเลินเล่อ อันตรายบนท้องถนนหลวงเกิดขึ้นจากพวกนักขับรถที่ประมาท และไม่มีมารยาทนั่นเอง"

นวลล่อพูดเสริมขึ้นเบาๆ

"จริงคะคุณอาคะ รถยนต์นะถ้าขับช้าๆ ประมาณชั่วโมงละ ๒๕ ไมล์ โอกาสที่จะชนกันหรือจะทับคนยอมหา ไม่ได้เลย"

ประภาซึ่งนั่งอยู่ตอนหน้ารถได้กล่าวกับนันทาด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

"ไปเถอะคะคุณนันทา พวกเรานำหน้าไปก่อน จอดรถอยู่อย่างนี้ร้อนอบอ้าวเหลือเกิน"

นันทาเห็นพ้องด้วย จึงเร่งสตาร์ทเครื่องเข้าเกียร์นำ "บูอิก" เก๋งคันงามออกเดินทางต่อไป ดร. ดิเรกขับ "คาซิล เล็ค" เก๋งติดตามไปในระยะห่างประมาณ ๕๐ เมตร ทางหลวงตอนหนึ่งมีลำประโดงเล็กๆ ขวางหน้า และมีสะพานไม้ข้ามลำประโดงนั้นแต่สะพานอยู่ในสภาพชำรุด รถทั้งสองคันจึงต้องใช้ความระมัดระวังในการข้ามสะพานนี้ เมื่อพ้นสะพานไปได้แล้ว "บูอิก" เก๋งซึ่งแล่นนำหน้าก็วิ่งปราดไปตามทางหลวงและค่อยๆ ทวีความเร็วขึ้นตามลำดับ ดร. ดิเรกรู้สึกว่าการมาลัยหนักผิดปกติ บิดทางซ้ายไม่ค่อยมา นายแพทย์หนุ่มถอนคันน้ำมันและค่อยๆ เหยียบห้ามล้อบังคับรถให้หยุดนิ่งข้างทาง เขาหันมามองดูเจ้าแก้ว แล้วกล่าวว่า

"ลงไปดูยางหน่อยเถอะวะอ้ายแก้ว กันสงสัยว่ายางคงแตกแน่ๆ"

แล้วดิเรกก็กดแตรสั้นรัวติดๆ กันหลายครั้ง เพื่อให้รถคันหน้าหยุดรถคอยไปพร้อมๆ กัน แต่สื่อนางและประมุขของบ้าน "พัชรภรณ์" ทั้งสองท่านหาได้ยินเสียงแตรไม่ เนื่องจากลมกำลังพัดแรง และรถอยู่ห่างไกลกันตั้งร้อยกว่าเมตร ขณะพรรค ๔ สหายเห็น "บูอิก" เก๋งเลี้ยวขวามือไปตามทางหลวง เจ้าแก้วเปิดประตูก้าวลงมาจากรถ "คาซิล เล็ค" เก๋ง ก็มลงมองดูยางหน้าหลังทางด้านซ้าย แล้วเจ้าแก้วก็เงยหน้าขึ้นยิ้มให้นายแพทย์หนุ่ม

"รับประทานเบนเป็ดแป้ไปเลยครับ น่ากลัวจะรับประทานตามูที่สะพานนั่นเอง ล้อหน้าข้างซ้ายนี้แหละครับ"

เสียงพิมพ์คำดังขึ้นทั่วรถ นายแพทย์หนุ่มจู้ปากเบาๆ

"มิน่าเล่า พวงมาลัยถึงผิดปกติ ลงรถเถอะไว้ยพวกเรา ช่วยกันเปลี่ยนยางเร็วเข้า อย่างช้าห้านาทีก็เสร็จ เรียบร้อย"

เจ้าคุณปัจฉินึกๆ กับพล อาเสี่ยกิมหงวนและนายแพทย์หนุ่มต่างพากันลงมาจากรถ ส่วนนิกรคงนั่งสับปะหงกอยู่ในรถนั่นเอง เสี่ยหงวนเอื้อมมือเข้ามาในรถ ยกนิ้วชี้ไปหูข้างขวาของนิกรดังพับ

"เฮ้ย" อาเสี่ยเอ็ดคะโร "ลิมตาอุโลกเสี่ยข้างชีไว้ย"

นิกรหลับตาพูดเสียงจ้วเจีย

"กันเห็นมานานแล้ว จะมองหาหอกอะไรอีกล่ะ"

เสี่ยหงวนหัวเราะหึๆ

"ลงมาชีไว้ย เขาจะเปลี่ยนยาง มือไม่พายังจะเอาตีนรำน้าอีก"

นายจอมทะเล้นค่อยๆ ลืมตาขึ้น

"จะเปลี่ยนยางก็เปลี่ยนไปซี กันคนเดียวนั่งอยู่ในรถไม่หนักหนาอะไรหรอก"

ดร. ดิเรกยกมือเกาศีระยะ แล้วก็เอื้อมมือเข้ามาในรถ นุดกระซากลากนิกรลงมาจากรถจนได้ นิกรเดิน โซเซไปนั่ง โคนต้นไม้ริมถนน พิงต้นไม้ นั่งสับปะหงกต่อไป พลมองดูเพื่อนเกลอของเขาด้วยความอดทนระอาใจยิ่ง แล้วพลก็กล่าวกับคณะพรรคของเขาเบาๆ

"ปล่อยมันตามเรื่องเถอะวะ ให้มันหลับตามสบาย ประเดี๋ยวเปลี่ยนยางแล้วทั้งอ้ายกรไว้นี้แหละ"

นิกรอมยิ้มและหลับตาพูด

"ข้างก็ไม่สำเร็จ พอเปลี่ยนยางเสร็จกันก็ตื่น มือชั้นนี้เขาเรียกว่าหลับเอาเชิงไวย"

ทุกคนอดหัวเราะไม่ได้ นายแพทย์หนุ่มหันมาทางเจ้าแห้วแล้วกล่าวถาม

"เอาแม่แรงติดรถมาด้วยหรือเปล่า"

เจ้าแห้วนิ่งนึ๊ก

"รับประกันไม่ได้เอามาหรือครับ เอาแต่เครื่องมือยกรถมา รับประกันเป็นหลักก่อนกลมๆ นะครับ แล้วก็เอาหลักก่อนแบบๆ ใส่เข้าไป รับประกันโยกขึ้นทีละน้อย"

อาเลียมหงวนยกเท้าเหยียบลูกแปดลูกกันเจ้าแห้วดังพับ

"อ้ายเวร" เสียงหงวนพูดเสียงหัวเราะ "อ้ายที่ยกรถนั่นแหละเขาเรียกว่าแม่แรง มึงนี่เชื่อลืมหายเลย"

เจ้าแห้วยิ้มเห่ๆ

"จริงครับ แม่แต่นักปราชญ์บางขณะก็โง่และเซ่ออย่างน่าสงสารเหมือนกัน รับประกันดูแลท่านเอดิสันซีครับ รับประกันเมื่อท่านยังมีชีวิตอยู่ ท่านเอดิสันได้เลี้ยงแมวไว้สองตัว รับประกันนักวิทยาศาสตร์เอกของโลกผู้ชื่นชอบสัตว์เลี้ยงมากเชียวครับ ท่านให้แมวทั้งสองตัวอยู่ในห้องทดลองวิทยาศาสตร์ของท่าน รับประกันแมวมันร้องแง้วๆ ตลอดวัน มันอยากจะไปพักผ่อนนอกห้อง ท่านเอดิสันก็โทรศัพท์เรียกลูกศิษย์ของท่านคนหนึ่ง ซึ่งเป็นนายช่างก่อสร้างมาพบท่าน แล้วก็รับประกันสั่งให้นายช่างเจาะผนังตึกออกสองช่องสำหรับให้แมวสองตัวลอดเข้าลอดออก รับประกันลูกศิษย์ของท่านได้ถามว่าทำไมจึงต้องเจาะผนังตึกถึงสองรู ท่านเอดิสันก็ตอบว่าแมวของท่านมีสองตัว นี่แหละครับแม่แต่นักปราชญ์บางขณะก็โง่ ๔ สหายและเจ้าคุณปัจฉิมนี้กฯ ต่างหัวเราะงอหาย ดร. ดิเรกพูดพลางหัวเราะพลาง

"แกนี่ไม่เลวไวยอ้ายแห้ว แก้มักจะรู้อะไรดีๆ เสมอ"

เจ้าแห้วยิ้มอาหยๆ

"รับประกันผมเป็นนักศึกษานี้ครับ ก็ต้องพยายามหาความรู้ใส่ตัว รับประกันรู้ไว้ซะว่าใส่บาแบกหาม รับประกันเรื่องนี้จี้ปากเขามาเล่าครับ"

"พอแล้ว" พลตวาดเว็ด "ไปเอายางหลังรถมาเปลี่ยนเถอะ มัวแต่สวดอยู่นั้นแหละ ข้าดูๆ รู้สึกว่าหมูนี่มึงซังจะทะลึ่งหนักขึ้น"

เจ้าแห้วยิ้มเห่ๆ

"รับประกันเกี่ยวกับดินฟ้าอากาศครับ" พูดจบเขาก็เดินไปทางหลังรถ

ในเวลาเดียวกันนี้เอง "บูอิก" เก๋งกำลังแล่นผ่านขุนเขาใหญ่ลูกหนึ่ง ซึ่งทางขวามือนั้นเต็มไปด้วยป่าไม้เบญจพรรณหรือดงดิบ ภูมิทัศน์มีวังเวงอย่างไรชอบกล สีนางกับเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ และคุณหญิงวาดต่างสรวลเสเฮฮากันมาตลอดทาง รถคันนี้อุดมสมบูรณ์ไปด้วยเสบียงอาหารมีผลไม้หลายชนิด ซ็อค โคลแล็ตและทุเรียนกวนก็มี นันทาขับรถด้วยความเร็วประมาณ ๓๕ ไมล์ต่อชั่วโมง สำหรับทางสายเปลี่ยวเช่นนี้ความเร็ว ๓๕ ไมล์รู้สึกว่ามันเร็วเท่าไรนัก ทางตอนหนึ่งเป็นทางเลี้ยว และอยู่ใกล้เชิงเขามาก นันทาพ่นคันน้ำมันให้รถแล่นช้าลง และหักพวงมาลัยค่อยๆ เลี้ยวขวาไปตามทางหลวง แต่แล้วนันทาก็แลเห็นต้นไม้ขนาดเขื่องต้นหนึ่งล้มขวางถนนอยู่ นันทาเข้าใจว่าต้นไม้ต้นนี้คงจะถูกลมพัดล้มลงมาขวางถนน เพราะกิ่งและใบของมันยังสดอยู่ หล่อบังคับรถให้หยุดนิ่งห่างจากต้นไม้ต้นนั้นประมาณห้าหกเมตร แล้วหันมาพูดกับพรรคพวกของหล่อน

"พวกเราลงจากรถช่วยกัน ยกต้นไม้ต้นนี้ออกไปข้างทางเถอะค่ะ"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ รู้สึกสังหรณ์ใจอย่างไรชอบกล ใบหน้าของท่านซีดเผือดเล็กน้อย ท่านยกมือตบหน้านันทาเบาๆ

"อย่าเพิ่งดับเครื่องแม่นัน รีบกลับรถและแล่นย้อนไปทางราชนูรี โดยเร็ว เราอาจจะถูกผู้ร้ายปล้นก็ได้"

คุณหญิงวาดใจหายวาบ

"ตาย-ตายแล้ว ถ้าถูกโจรปล้นเรากลางเข็ที่เดียว เร็ว - แม่นัน กลับรถเถอะหลาน"

ทันใดนั้นเอง ชายฉกรรจ์ไม่ต่ำกว่า ๒๐ คนก็กรูกันออกมาจากสองข้างทาง ทุกคนมีอาวุธปืนถืออยู่ในมือ บ้างก็ถือปืนพก บ้างก็ถือปืนเล็กยาว และไม่ต่ำกว่าห้าคนถือปืนกลมือหรือปืนยิงเร็ว ชายฉกรรจ์เหล่านี้แต่งกายคล้ายคลึงกัน สวมกางเกงขาวสีดำ เสื้อเชิ้ตแขนสั้นสีเดียวกัน และสวมหมวกสักหลาดสีดำปีกหลุบหน้า มีเข็มขัดกระสุนปืนพกคาดอยู่ที่เอว พวกโจรวิ่งเข้ามาห้อมล้อม "บูอิก" เก้ง และยกปืนขึ้นจ้องในท่าเตรียมยิง สีนางกับท่านผู้ใหญ่ทั้งสองต่างออกสั่นขวัญแขวน ความรู้สึกบอกตัวเองว่าชายฉกรรจ์เหล่านี้ต้องเป็นโจรแน่นอน ทุกคนนั่งตะลึงพรึงเพริดอยู่ในรถ ชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ดำสัน ท่าทางองอาจฝั่งผายถือปืนกลมือแบบที่อมสันเดินตรงเข้ามาที่รถ "บูอิก" เก้ง เขาคือนายโจรคณะนี้ ขุนโจรหนุ่มหยุดยืนข้างประตูรถแล้วก็ยื่นให้สินางและท่านผู้ใหญ่ทั้งสอง

"ประธานโทษนะครับที่พวกผมได้ออกมากระทำต่อท่านเช่นนี้ ในนามแห่งเสื้อผ่องขอได้โปรดส่งกระเป๋าสตางค์ และถอดข้าวของอันมีค่าในตัวของท่านมอบให้แก่พวกเราเสียโดยดีถ้าผู้ใดขัดขืนก็หมายความว่าเราจำเป็นจะต้องยิงทิ้ง"

คุณหญิงวาดใจหายวาบ มีท่าทีเหมือนกับจะเป็นลม

"ไอ้ย - อย่ายิงฉันเลยจะพ้อเสื้อผ่องจ๋า ฉันแก่แต่แล้ว ถ้าอยากยิงก็ยิงหัวฉันดีกว่า ยิ่งผู้หญิงไม่มีประโยชน์อะไรหรอกจ๊ะ แล้วก็วันนี้เป็นวันพระด้วย พ้อเสื้อผ่องอย่าทำบาปเลย"

จอมโจรชื่อดังแห่งจังหวัดเพชรบุรีอดหัวเราะไม่ได้ แต่เขาไม่ได้พูดอะไรอีก สีนางต่างมอบกระเป๋าสตางค์ของตนให้พวกสมุนโจรยึดไว้ แล้วก็ถอดสร้อยคอ นาฬิกาข้อมือและแหวนเพชรส่งให้พวกโจรแต่โดยดี เป็นธรรมดาอยู่เองที่ทุกคนจะต้องรักชีวิตของตน ไม่ต้องสงสัยว่าเสื้อผ่องกับบริวารของเขาจะปิดยีนดีสักเพียงใด การปล้นรถเก๋งคันนี้นับว่าโชคดีแก่พวกโจรอย่างที่สุด กระเป๋าสตางค์ของสินางต่างมีเงินสดอยู่ในกระเป๋าคณะหลายพันบาท ส่วนข้าวของแต่งตัวที่พวกโจรยึดเอาไปก็ล้วนแต่เป็นของอันมีค่า โดยเฉพาะแหวนเพชรของนวลลออวงเดียวก็มีราคาร่วมแสนแล้ว นุรุษเพชรขนาดหรือเสื้อผ่องจอมโจรที่ฆ่าคนราวกับผักปลากก็อมสันขึ้นจ้องคุณหญิงวาดแล้วพูดด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

"คุณนายโปรดถอดแหวนเพชรส่งมาให้ผมเสียโดยดีเถอะครับ"

คุณหญิงวาดทำตาโตเท่าไข่ห่าน

"หน้อย - คุณนาย อ้ายซิบหาย ฉันเป็นคุณหญิงชะ ไม่ใช่คุณนายดังที่แก่เข้าใจหรอก แล้วก็ไม่ใช่คุณหญิงเฮงซวยที่แต่งตั้งขึ้นเอง ฉันคือคุณหญิงวาด คุณหญิงที่ได้รับพระราชทานตราตั้งจากในหลวงรัชกาลที่หก"

เสื้อผ่องยิ้มเล็กน้อย

"ถ้าเช่นนั้นผมขอประธานโทษครับ ผมมีตาเสียเปล่าแต่หาไม่วาง"

"หน้อย เอาสำนวนเรื่องเงินมาใช้ คนอย่างแก่เนะมันเสียชาติเกิด ขโมยเขากินปล้นเขากิน กระทำตนเป็นภัยต่อสังคม รูปร่างหน้าตาก็ดี ๆ หรือก ไม่น่าจะเป็นโจรเลย"

เสื้อผ่องพูดตัดบท

"ทัศนนะของเราไม่เหมือนกันหรอกครับคุณหญิง ผมชอบเป็นโจรมาแต่เล็กแต่น้อยแล้ว ผมจึงตั้งตัวเป็นนายโจรควบคุมบริวารของผม ปล้นจะไปหมด สุดแล้วแต่จะมีโอกาสปล้นได้ อย่าชวนให้ผมพูดมากเลยครับคุณหญิงกรุณาถอดแหวนเพชรของคุณหญิงมาให้ผมเถิด"

คุณหญิงวาดทำตาแดงๆ เหมือนกับจะร้องไห้ ท่านยกนิ้วนางมือซ้ายที่สวมแหวนเพชรขึ้นดู แล้วก็นึกในใจว่าเป็นตายอย่างไรท่านก็จะไม่ยอมมอบแหวนวงนี้ให้นายโจร

"เงินในกระเป๋าค้นมีเกือบหมื่น ฉันก็มอบให้สมุนของแกไปแล้ว แกยังจะเอาอะไรอีกล่ะ แหวนเพชรวงนี้เป็นแหวนดั้งเดิมของฉัน ฉันเอาไว้คู่ต่างหน้าบรรพบุรุษของฉัน แกอย่าเอาไปเลย"

เสื่อผ่องหัวเราะเบาๆ

"ถ้าซัดขึ้นคำสั่งผม ผมยิงคุณหญิงด้วยที่ทอมสันกระบอกนี่นะครับ"

คุณหญิงวาดได้ตอบกับนายโจรด้วยเสียงอันดัง

"แกยิงผู้หญิงจะได้เกียรติอะไร"

"โฮ" เสื่อผ่องคราง "ผมและบริวารของผมเป็นโจร ไม่มีใครมีเกียรติหรือครับโจรที่โหดบ้างที่มันมีเกียรติ ว่า
ยังไรครับ จะให้ผมหรือไม่ให้ คุณหญิงเข้าใจว่าแหวนวงนี้มีค่ามากกว่าชีวิตของคุณหญิงหรือครับ"

คุณหญิงวาดรีบซ่อนซ้ายไว้ข้างหลัง ท่าน โกรธเสื่อผ่องกับสมุนของคุณหญิงอย่างที่สุด

"อย่าห้าร้อยละลาย ฉันยอมตายเสียดีกว่าที่จะถอดแหวนเพชรวงนี้ให้แก แกรู้ไหมล่ะว่าแหวนวงนี้ราคาตั้งห้า
หมื่น"

จอมโจรลี้มตาโพล่ง

"คุณหญิงซัดคำสั่งผมหรือครับ"

"เออชีวะ" คุณหญิงวาดเอ็ดตะโรลั่นรด แล้วตะโกนสุดเสียง "ตำรวจ ตำรวจช่วยด้วย ... เจ้าข้า ฉันถูกโจร
ปล้นจ้า"

เสื่อผ่องกลั้นหัวเราะแทบแยะ แต่ไม่กล้าหัวเราะ เพราะเกรงว่าสมุนของเขาจะเห็นว่าเขาอ่อนแอเกินไป

"อย่าร้องอะอะเอ็ดตะโรไปเลยครับคุณหญิง นี่มันในป่าไม่ใช่ในเมือง ผมเสียใจที่จะเรียนให้ทราบว่า แถวนี่นะ
หาไปลิสทำไม่ได้เลยแม้แต่คนเดียว ผมไม่มีเวลาที่จะพูดกับคุณหญิงอีกแล้ว"

"อ้าว" คุณหญิงวาดอุทานลั่น "ก็แล้วใครเสื่อให้แกมาพูดกับฉันล่ะ คนอย่างแกนะหมามันจะเกิดแล้วก็ชิงหมา
เกิด อาชีพร้อยสิร้อยอย่างไม่เอา เสื่อมาเป็นโจร หากินในทางปล้นสะดมเขา"

"หยุด" เสื่อผ่องควาดลั่น "คุณหญิงไม่ต้องพูดอะไรอีก ถอดแหวนในนิ้วมือส่งมาให้ผมเดี๋ยวนี้ ม่ายยังงั้นผมยิง
ทิ้ง"

"กูไม่ให้" คุณหญิงวาดพูดเกือบเป็นเสียงตะโกน

"ใจคอจะเอากันให้เกลี้ยงตัวเชียวหรือวะ ให้กระเป๋าสเงินไปก็ดีแล้ว"

จอมโจรกระดิกนิ้วเหนียวโกปันทันที เสียงกระสุนที่ทอมสันระเบิดขึ้นหนึ่งนัด แต่เสื่อผ่องยิงขู่คุณหญิงวาด ไม่มี
เจตนาที่จะสังหารผลาญชีวิตท่าน กระสุนปืนนัดนั้นเฉียดใบหน้าของคุณหญิงวาดไปอย่างหวุดหวิด เสียงปืนทำให้คุณหญิง
วาดและประไพตกใจเป็นลมสิ้นสติสมประดี และก่อนจะเป็นลมคุณหญิงวาดได้ร้องขึ้นสุดเสียง

"โอ๊ย - พระอรหันต์ ลาก่อนค่ะเจ้าคุณขา โอ๊ย ขอลาแล้วทุกคนๆ"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ เข้าใจว่าเสื่อผ่องยิงคุณหญิงของท่านตาย ท่านก็เดือดดาลหมดความเกรงกลัวพวกโจรคณะนี้
ท่านเจ้าคุณเปิดประตูรถก้าวลงมาจากรถอย่างรวดเร็ว และยกมือชี้หน้าเสื่อผ่อง

"มึง - มึงเป็นโจรไซ้ไหมวะ กูคือพระยาประสิทธิ์นิติศาสตร์ มึงเก่งจริงมึงยิงกูเสียอีกคนชีวะ กูจะแ่่นอกให้ยิง"

พูดจบท่านก็แ่่นอกเดินรี่เข้าไปหาเสื่อผ่อง "ยิงซี ยิงกูเสียให้ตาย"

เสื่อผ่องหัวเราะก๊าก

"เจ้าคุณทำผมอย่างนั้นหรือ ดีแล้ว ผมจะส่งเจ้าคุณไปนรกเดี๋ยวนี้"

พูดจบจอมโจรก็ยกปืนกลขึ้นประทับในท่าเตรียมยิง เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ใจหายวาบ ร้องอุทานออกมาคำหนึ่งแล้ว
วิ่งพรวดพราดขึ้นไปนั่งบนรถตามเดิม

"อย่า - อย่าเล่นนะโว้ย"

เสื่อผ่องทำหน้าที่ผู้ชอบกล และหันมาสั่งบริวารของเขา

"เฮ้ย - ช่วยกันถอดเอาตัวเจ้าคุณและคุณหญิงไปช่องของเราเดี๋ยวนี้ จับเอาตัวไปเรียกค่าไถ่ดีกว่า ลงขี้นภูอิลละก็ ต้องมีเงินนับล้านทีเดียว คุณจะปล่อยคุณสาว ๆ ทั้งสี่คนนี่กลับไป เพื่อให้เอาเงินมาไถ่เจ้าคุณและคุณหญิงสองคนนี่"

ประไพค่อยๆ ลืมตาขึ้นมองดูโลก หล่อนยกแขนขึ้นบิดขี้เกียจแล้วอ้าปากหาวดังๆ แต่แล้วประไพก็สะดุ้งเฮือก เมื่อแลเห็นสมุนโจรช่วยกันถอดกระซากลากตัวเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ และคุณหญิงวาดลงจากรถ ประไพเอ็ดตะโรลั่น

"ว้าย ๆ ๆ ๆ ๆ นั้นพวกแกจะจับคุณอาของฉันไปไหน"

เสื่อฟ่องกล่าวกับประไพและสามนางซึ่งนั่งตะลึงพรึงเพริดอยู่

"ไม่ต้องวิตกวิจารณ์อะไรให้มากหรอกครับ เจ้าคุณและคุณหญิงท่านได้กล่าวคำดูหมิ่นผมมาก โดยเฉพาะคุณหญิงค่าผมอย่างสาหัสเสียเหลือ"

คุณหญิงวาดคิ้วรนและส่งเสียงลั่น

"ค่าชีวิต มีงจับกุไปก็จะมีค่ามึงตลอดทาง จนกว่าจะขาดใจตาย หรือจนเมื่อปากขี้เกียจดำ หน้อย - เล่นกะใคร ไม่เล่น เล่นกะคุณหญิงวาด"

เสื่อฟ่องไม่ได้สนใจกับคุณหญิงวาดเลย เขากล่าวถามสิ่งบางอย่างสุภาพ

"พวกคุณกำลังจะเดินทางไปไหนกันครับ"

ประไพว่า "เราจะไปสูดโอโซนที่หัวหินกันจ๊ะ น้ำจ๋า น้ำปล่อยคุณอาว่าหนูเถอะน้ำ"

คราวนี้เสื่อฟ่องอดหัวเราะไม่ได้

"ปู่ไร้ น้ำกะผิอะไรละครับ ผมอายุ ๒๕ ปีเท่านั้นเอง"

ประไพเอียงคอมยิ้ม แกล้งพูดถ่วงเวลาเพื่อรอกอโยให้ ๔ สหายติดตามมาทันก่อนที่พวกโจรจะพาเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ และคุณหญิงวาดไปช่องของมัน

"ถึงน้ำอายุเท่านี้ก็ไม่แปลกอะไรหรือจ๊ะ น้ำ ฟ่องจ๋า น้ำเป็นโจรน้ำไม่กลัวตำรวจหรือ แล้วก็สำนักของน้ำอยู่ที่ไหนจ๊ะ ให้พวกเราสี่คนไปเที่ยวช่องน้ำบ้างได้ไหม"

"ว้า" เสื่อฟ่องเอ็ดตะโร "คุณอย่าขวนผมพูดเลยครับ ดีไม่ดีกว่าจับตำรวจหรือรถทหารผ่านมาพบเข้าผมก็บรรลัยไปเท่านั้นเอง"

นั่นทามีสติดีขึ้นแล้ว หล่อนค่อยๆ หายเกรงกลัว เมื่อแลเห็นนายโจร ไม่ได้แสดงท่าทีดูร้ายอะไร และรูปร่างหน้าตาของเสื่อฟ่องก็ไม่บอกว่าเป็นคนใจดำอำมหิต นั่นทาก็กล่าวกับขุนโจรอย่างเป็นทางการเป็นงาน

"เสื่อฟ่อง คุณอาว์ของเราท่านแก่แล้ว อย่าจับท่านไปให้ได้รับความลำบากเลย ถ้าต้องการแหวนเพชรในมือท่านก็ขื้อแย่งเอาไปเถอะ"

จอมโจรมึนให้นันทาและกล่าวว่า

"ผมจำเป็นต้องเชิญตัวเจ้าคุณและคุณหญิงไปยังสำนักของเราครับ สำหรับท่านทั้งสองนี้ผมรับรองว่า ผมจะให้ความสะดวกสบายทุกประการ ตลอดเวลาที่ท่านอยู่กับเรา แต่ผมต้องการเงินค่าไถ่เจ้าคุณและคุณหญิงคนละแสนบาท เชิญพวกคุณกลับไปเถอะครับ ผมให้เวลาสามวันเพื่อหาเงินมาไถ่เจ้าคุณและคุณหญิง"

นวลลออกกล่าวถามขึ้นทันที

"แล้วฉันจะติดต่อกับแกอย่างไรล่ะ เสื่อฟ่อง"

จอมโจรมึนเล็กน้อย

"อ้อ - ไม่ยากเย็นอะไรหรอกครับ พวกคุณโปรดจำสถานที่ตรงนี้ไว้ให้ดี ดันตะเกียนด้นนั้นซึ่งอยู่ข้างๆ กับต้นไทรริมทางหลวงเป็นที่สังเกตได้ง่ายหรือครับ ทางหลวงตอนนี้เป็นทางเดี่ยว วันสุกวันนี้เวลาบ่ายสาม โมง ผมจะส่งคนของผม

มารอคอยพบพวกคุณที่นี่ ขอให้เตรียมเงินสองแสนบาทมาให้ผมด้วยนะครับ ถ้าหากว่าคุณไม่มาตามนัด ผมก็จำเป็นต้องฆ่าเจ้าคุณและคุณหญิงเสีย"

คุณหญิงวาดพูดโพล่งขึ้นอย่างเคียดแค้น

"แกฆ่าฉันตาย แกก็ต้องถูกศาลพิพากษาให้ประหารชีวิต คอยดูนะ ถ้าแม่หนีกลับไปได้ละก็ แม่จะไปพาพวกอศวินมาล่าตัวแกให้ได้"

เสื้อผ่องหัวเราะเบาๆ แล้วกล่าวกับบริวารของเขาด้วยเสียงอันดัง

"อ้ายเสื้อถอย"

บรรดาสมุนโจรต่างจุกกระซอกลากตัวเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ และคุณหญิงวาดล่าถอยเข้าไปในป่าลึก เสื้อผ่องยกที่อมสันขึ้นสพายบ่าแล้วพูดกับส่านางอย่างนอบน้อม

"โปรดอย่าให้ผมด้วยนะครับ ที่ผมทำการอุกอาจเช่นนี้ แต่จะทำอย่างไรได้ผมเป็นโจร ก็ต้องปล้นสะดมเขากินเชิญเถอะครับ ผมลา ก่อน โปรดอย่าลืมว่าวันศุกร์นี้เวลาบ่ายสามโมงเย็น ขอให้เงินสองแสนบาทนี้ ผมจะส่งคนของผมให้มารอคอยพบพวกคุณ แล้วก็ โปรดจำไว้ด้วยนะครับ ถ้าหากว่าคุณนำความไปแจ้งให้เจ้าพนักงานตำรวจจัดการกับพวกผมหรือถ้าหากว่าพวกคุณไม่นำเงินมาไล่เจ้าคุณและคุณหญิง เราก็จะฆ่าท่านทั้งสองเสียด้วยการยิงทิ้ง ลาดะครับ" จอมโจรหมุนตัวกลับและเดินบุกเข้าไปในป่าอย่างอาหาวู เสียงจิ้งจอกแจ้กดังลั่น "บูอิก" เก้ง

"แย่จริง" ประภาพุดระล่ำระลัก "เราจะทำอย่างไรดีล่ะคะ คุณนั่น มันจับเอาคุณอาว์ไปแล้ว"

นันทาหันไปมองทางหลังรถ แล้วก็เคียดแค้นคณพระรถ ๔ สหาย

"คูชี จนปานนี้แล้วยังตามมาไม่ถึง ไม่รู้ว่าไปจุ่มง่ามอยู่ที่ไหน"

นวลล่อว่า "หรือรอดเสียกระมังคะ ม่ายก็ยางแตก ความจริงไม่ควรจะล่าช้าเช่นนี้เลย ถ้าติดตามมาทันพวกโจรแลเห็นรถสองคันมันก็คงไม่กล้าปล้น ดิฉันเป็นห่วงคุณอาว์เหลือเกิน"

นันทาทำตาแดงๆ เหมือนกับจะร้องไห้

"นั่นนะซีคะ เสื้อผ่องคนนี้มีข่าวปรากฏในหน้าหนังสือพิมพ์บ่อยๆ เป็นจอมโจรที่มีชื่อเสียงโด่งดัง และมีอิทธิพลมาก ตำรวจราชบุรีและเพชรบุรีกำลังติดตามล่าตัวอยู่"

ประไพกล่าวกับนันทา

"กลับรถเล่นย้อนกลับไปเถอะคะพี่นั่น ไพลิดว่ารถคาดิลแล็คคงเสียเป็นแน่ รีบตามพวกเราดีกว่า จะได้เล่าเรื่องราวให้เขาฟัง เราเป็นผู้หญิงยิ่งเรื่องคงไม่อาจจะช่วยเหลือคุณอาว์ทั้งสองคนได้ ให้เป็นเรื่องของพวกผู้ชายพ่ายเรือดีกว่าล่ะ"

นันทาเห็นพ้องด้วย หล่อนจัดแจงเปิดสวิสซ์ไฟเครื่องและสตาร์ทเครื่องยนต์ทันที บังคับ "บูอิก" เก้งสี่ฟ้าให้กลับรถ แล้วก็เล่นย้อนกลับไปตามทางเก่า "บูอิก" เก้งเล่นมาประมาณห้ากิโลเมตร ส่านางก็แลเห็น "คาดิลแล็ค" เก้งกำลังแล่นสวนทางมาด้วยความเร็วสูง นันทาบังคับรถให้หยุดนิ่งริมทาง เมื่อ "คาดิลแล็ค" เก้งเล่นมาจวนจะถึง ความเร็วของรถก็ช้าลง และแล้วรถเก้งคันงามซึ่งบรรทุก ๔ สหายกับเจ้าคุณปัจฉิมฯ และเจ้าแห้วก็เล่นมาหยุดไถลๆ ก็บรรด "บูอิก" เก้ง ดร. ดิเรกร้องบอกนันทาด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

"รถเรายางแตกครับคุณนั่น ทำให้เสียเวลาเปลี่ยนยางอยู่ตั้งนาน เปลี่ยนยางเสร็จเล่นมาได้สักครู่สายหัวเทียนหลุด ต้องหยุดซ่อมสายไฟอีก เลยตามไม่ทัน"

พลแปลกใจเมื่อมองไม่เห็นเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ และคุณหญิงวาดอยู่ในรถ "บูอิก" เก้งคันนั้น เขาจึงชะโงกหน้าร้องถามเมียรักของเขา

"คุณพ่อกับคุณแม่ล่ะนั้น"

สี่นางต่างเปิดประตูก้าวลงจากรถ เดินข้ามถนนตรงมาที่รถ "คาซิลเล็ก" เก่งอย่างรีบร้อน แล้วนั่นทาก็พุดกับพล โดยเร็ว

"พลคะ เราถูกปล้นค่ะ"

คณะพรรค ๔ สหายสะอึกเฮือกไปตามกัน

"ถูกปล้น" ๔ สหายอุทานขึ้นราวกับนัคกันไว้ แล้วเจ้าคุณปัจจนิกฯ ก็กล่าวถามนันทาเร็วปรือ

"พวกโจรมันจับเอาเจ้าคุณกับคุณหญิงไปยังไหนหรือ เร็ว - เล่ารายละเอียดให้อาว์ฟังเดี๋ยวนี้"

ใบหน้าของนันทาซีดเผือด สี่นางต่างเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นให้คณะพรรค ๔ สหายฟัง เสียงจ๊อกแจ๊กจ้อเจจอนฟัง ไม่ได้ศัพท์เพราะแก่งแย่งกันพุด เสียหงวนเฮ็ดตะโรลั่นถนน

"ไม่รู้เรื่องครับ พุดกันทีละคนซีครับ ปู้ไร่ ต่างคนต่างพุดแข่งกันเช่นนี้ ใครจะไปฟังรู้เรื่อง"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ กล่าวถามธิดาคนเล็กของท่าน

"พวกโจรมันระบุนามของมันหรือเปล่า ว่ามันเป็นโจรคณะไหน เล่าให้พ่อฟังซิประไพ"

ประไพนิ่งคิดอยู่สักครู่

"มันชื่อเสือป่องค่ะ"

"ไฮ้" ประภาคน้องสาวของหล่อน "เหลวไหลแล้วยายไพ มีอย่างไรชื่อป่อง มันชื่อเสือผ่องต่างหาก"

ประไพยิ้มให้ท่านเจ้าคุณปัจจนิกฯ

"ถูกแล้วค่ะคุณพ่อ มันชื่อเสือผ่อง อ้า - นามสกุลว่ากระไร ไพไม่ทราบนะคะ เพราะมันไม่ได้บอกเรา มันเอา ต้นไม้ข้างถนนคะคุณพ่อ ฟันเห็นเข้าก็ต้องหยุดรถ เสือป่อง เอ๊ย - เสือผ่องคุมพรรคพวกของมันบุกออกมาจากป่าข้างทาง ไม่ต่ำกว่า ๒๐ คน เอาปืนชูพวกเราคะ บังคับให้เราส่งกระเป๋าเงิน และถอดของแต่งตัวให้มัน ในที่สุดมันก็ช่วยกันฉุดกระชาก ลากตัวคุณอ่าวทั้งสองไปกับมันด้วย"

นวลลอลอชิงพุดขึ้น

"เสือผ่องมันต้องการเงินค่าไถ่สำหรับคุณอ่าวทั้งสองเป็นเงินสองแสนบาทคะ มันสั่งให้พวกเรานำเงินค่าไถ่มา ให้ในวันศุกร์นี้เวลา ๑๕.๐๐ น. และให้เราพบกับมันตรงที่มันปล้นเราคะ"

ประภาว่า

"ถ้าหากว่าเราไม่นำเงินมาไถ่ตัวคุณอ่าวทั้งสองหรือถ้าเรานำความไปแจ้งกับตำรวจ เสือผ่องมันบอกว่ามันจะยิง คุณอ่าวทั้งสองทิ้งเสีย"

นิกรพยักหน้าและคิดมือเป๊ะ

"ให้มันยิง คุณอ่าวทั้งสองท่านแก่แล้ว ถึงอายผ่องมันไม่ยิงทิ้ง อย่างช้าในปีนีท่านก็ต้องตาย ดีเหมือนกัน ถ้าอาย ผ่องฆ่าคุณอ่าวตาย พวกเราก็ไม่ต้องวุ่นวายในเรื่องทำศพของท่าน"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ยกมือสลักหน้านิกรเต็มแรง

"อ้ายเปรต พุดภาษาตะหวัคตะบวอะ ไร่กันวะ แกนี่ไม่น่าเป็นหลานคุณหญิงวาดเลย"

คณะพรรค ๔ สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ ต่างซັกไซริ้ไล่เสียงเรื่องราวที่เกิดขึ้นจากสี่นางโดยละเอียด เจ้าแห้ว ร้องให้สะอึกสะอื้น กล่าววาประมุขที่บ้าน "พัชรารักษ์" ทั้งสองท่านจะได้รับอันตรายจากพวกโจรถึงแก่ชีวิต เสียงร้องไห้ ของเจ้าแห้วทำให้เสียหงวนหมั่นไส้เต็มทน

"เฮ๊ย - " อาเสี่ยคุณเจ้าแห้ว "อย่าเพิ่งร้องไห้เลยอะอ้ายแห้ว คุณอ่าวท่านยังไม่เป็นอะไรหรอก"

เจ้าแห้วพุดพลางร้องไห้พลาง

"รับประทานผมเป็นห่วงท่านครับ รับประทานถ้าพวกโจรมันฆ่าตาย ศพของท่านทั้งสองก็คงจะเป็นเหยื่อแร้งกา
ในป่า รับประทานท่านเคราะห์ร้ายเหลือเกิน รับประทานผมนึกสังหรณ์ใจตั้งแต่เมื่อคืนนี้แล้ว"

"ทำไมวะ" คิเรกถาม

"รับประทานผมฝันไม่คืนะซีครับ" เจ้าแห้วพูดเสียงสะอื้น

"รับประทานผมฝันว่าเกิดทะเลาะกับพวกเคาบอกกลุ่มหนึ่ง แล้วก็รับประทานผมถูกแจกหมากพินหักไปหมดทั้ง
ปาก รับประทานนึกแล้วว่าต้องมีเรื่องร้ายแรงเกิดขึ้นจากการเดินทางมาหัวหินในวันนี้"

พลคนใช้แก่นแก้วของเขา

"เฮ้ย - ไม่ต้องร้องไห้ คุณพ่อกับคุณแม่ท่านคงไม่เป็นอะไรหรอก พวกเรารับกลับไปกรุงเทพฯ เอะ วันศุกร์นี้
เอาเงินมาไถ่คุณพ่อกับคุณแม่ เรื่องมันก็ไม่มีอะไร"

นิกรค้ำค้ำขึ้นทันที

"อ้ายพล เราก็ซาชชาติเสีย ทำไมเราจะต้องยอมเสียเงินตั้งสองแสนเพื่อไถ่คุณอ่าวทั้งสอง เรานุกอ้ายเสียพ่อชิวะ
เราต้องพยายามเอาตัวคุณอ่าวทั้งสองกลับคืนมาให้ได้โดยไม่ต้องเสียเงินค่าไถ่แม่แต่บาทเดียว"

เสี่ยหงวนเห็นพ้องด้วยกับนิกร

"จริง วิชัยพล" อาเสี่ยพูดเสียงหนักแน่นและแสดงสีหน้าเคร่งเครียด

"เงินสองแสนบาทไม่ใช่เงินเล็กน้อย เสื่อพ่อมันเป็นมนุษย์เดินดินมีสิบนิ้วเช่นเดียวกับเรา พวกเราร่วมมือกัน
ปราบอ้ายพ่อชิวะ" พุดจบเสี่ยหงวนก็ล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบปืนพกวิโวลเวอร์ ๘ มม. ซึ่งเป็นปืนประจำตัวของเขา
ออกมาควงเล่นและเปิดประตูก้าวลงมาจากรถพุดกับนันทาท่าอย่างเป็นการเป็นงาน

"พาพวกเราไปชี้ที่เกิดเหตุเดี๋ยวนี้คุณนันทา ผมจะติดตามอ้ายพ่อไปช่วยคุณอ่าวทั้งสองเอาตัวกลับคืนมาให้ได้
และผมจะยิงเสื่อพ่อทิ้งเสีย"

นันทาทอนหายใจเบาๆ

"อย่าเพิ่งวู่วามไปเลยคะ อาเสี่ย เสื่อพ่อมีลูกน้องประมาณ ๒๐ คน มีปืนกลมือและลูกระเบิดมือด้วย"

เสี่ยหงวนม้มปากแน่น นิ่งอึ้งไปสักครู่ก็พุดขึ้นด้วยเสียงอันดัง

"ถ้ายังไม่รับกลับไปกรุงเทพฯ และเอาเงินสองแสนมาไถ่คุณอ่าวทั้งสอง"

"ลุย" เจ้าคุณปัจจนิกฯ ร้องสั้น "นึกว่าจะเก่งกาจสักเพียงไหน"

เสี่ยหงวนหันมายิ้มให้ท่านเจ้าคุณ

"ก็มันมีปืนกลมือนี้ครับ แต่ว่า เรื่องนี้ผมคิดว่าพวกเราร่วมมือกันดีกว่า พยายามติดตามเสื่อพ่อเพื่อช่วย
คุณอ่าวทั้งสองให้ได้รับอิสรภาพ"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ พยักหน้าช้าๆ

"ก็ดีเหมือนกัน แต่มันเป็นการเสี่ยงภัยเสียชีวิตไม่น้อย"

แล้วท่านก็เปลี่ยนสายตามาที่สีนันทา

"พวกแกถูกมันจี้เอาเงินทองไปหมดเนื้อหมัดตัวเซียวหรือ"

ประภาว่า "คะ - มันเอาปืนนี้คะ เราก็ต้องส่งกระเป๋าสตางค์และปลัดขังของตัวเองให้มัน ถ้าขัดขืนมันก็คงยิงตาย"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ แสดงท่าทีอึดอัด เดือดดาลพวกโจร

"พวกแกทั้งสี่คนไม่มีทางที่จะต่อสู้กับมันบ้างเซียวหรือ"

ประไพทำคอขยับ

"สู้ยังไถ่กันคะคุณพ่อ พอแลเห็นปืนกลมือไฟก็ขี้หูดตายแล้ว"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ หัวเราะเบาๆ หันมาพูดกับนันทา

"พาพวกเราไปยังที่เกิดเหตุเถอะแม่นัน เราจะได้คิดอ่านหาทางช่วยเหลือเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ และคุณหญิงวาดต่อไป เอ - ทางหลวงสายนี้ไม่เคยปรากฏว่ามีการตัดจี้ปล้นรถยนต์เลย มีแต่ทางนครชัยศรี ซึ่งนายตำรวจใหญ่กับครอบครัวถูกผู้ร้ายปล้นนานมาแล้ว"

ขณะพรรค ๔ สหายปรึกษาหารือกันอีกสักครู่ นันทาก็พาพรรคพวกของหล่อนกลับไปขึ้นรถ "บูอิก" เก่งจัดแจงสตาร์ทเครื่องเข้าเกียร์ ต่อจากนั้น "บูอิก" เก่งก็แล่นนำหน้าพา "คาดิลแล็ค" มุ่งตรงไปยังที่เกิดเหตุ ไม่ถึงสิบนาทีรถเก๋งคันงามทั้งสองคันก็แล่นมาหยุดริมถนนห่างจากต้นไม้ที่พวกโจรนำมาวางถนนเพียงเล็กน้อย ทุกคนพากันก้าวลงมาจากรถอย่างร้อนรน พลกล่าวกับพรรคพวกของเขา

"ช่วยกันเอาต้นไม้ที่ขวางถนนออกก่อนเถอะ จะได้ไม่กีดขวางขบวนพาหนะที่ผ่านไปมา"

ครั้นแล้ว ๔ สหายกับเจ้าแห้วก็เดินไปที่ต้นไม้ต้นนั้น และช่วยกันใช้กำลังจุดกระซากลากต้นไม้ออกไปจากทางหลวงแล้วก็กลับมาเป็นรวมกลุ่มกันปรึกษาหารือกัน ๔ สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ ได้ซักถามรายละเอียดในการปล้นอีก นันทากับประไพช่วยกันเล่าให้ฟัง บอกให้รู้ว่าพวกโจรพากันออกมาจากไหน และล่าถอยไปทางไหน ในที่สุดเจ้าคุณปัจจนิกฯ ก็กล่าวกับ ๔ สหาย

"เราจะเอาอย่างไรดี เราจะกลับกรุงเทพฯ หรือเดินทางไปหัวหินต่อไป ช่วยกันคิดหน่อยเถอะวะ ดิเรกแก่เป็นคนมีสติปัญญาเฉียบแหลม ออกความคิดหน่อยซิว่า เราจะยอมเสียเงินค่าไถ่สองแสนให้เสื้อผ่องหรืออย่างไร"

นายแพทย์หนุ่มยิ้มอย่างภาคภูมิใจ

"อย่ายอมเสียเงินให้มันเลยครับคุณพ่อ พวกเราหาวิธีช่วยเหลือคุณอ่าวทั้งสองดีกว่า แล้วก็เดินทางไปหัวหินกันต่อไปเถอะครับ ขณะนี้การติดตามพวกโจรยังไม่เกิดผลอะไร เพราะในป่าไม่เหมือนกับในเมือง เสื้อผ่องกับบริวารของมันจะพาคุณอ่าวทั้งสองไปทางไหน เราก็ไม่อาจจะทราบได้ ผมคิดว่าเราไปพักผ่อนกันที่หัวหินตามโครงการของเราดีกว่า แล้ววันศุกร์นี้ เวลาบ่ายสามโมงเย็นเราจะมาพบกับผู้แทนของพวกโจร ซึ่งเวลาสองวันที่เราพักอยู่หัวหิน เราจะมีอุบายแยกกายพอที่จะซ่อนกลพวกโจรได้"

พล พัทธภรณ์ มีท่าทางกลุ่มอกกลุ่มใจไม่น้อย เขาเต็มไปด้วยความหวังไขบิตามารดาของเขา ซึ่งถูกพวกโจรจับไป

"กลุ่มใจเหลือเกิน" พลปรารถด้วยเสียงหนักๆ เจ้าคุณปัจจนิกฯ ว่า

"ไม่ต้องกลุ่มอกกลุ่มใจหรอกวะอ้ายหลานชาย พวกโจรมันคงไม่ทำอะไรเจ้าคุณกับคุณหญิงหรอก"

"ก็ไม่ว่าไรครับคุณอ่าว สำหรับคุณพ่อผมเชื่อว่าพวกโจรมันคงไม่ทำร้าย แต่คุณแม่ของผมท่านปากร้ายมาก ดีไม่ดีท่านไปด่าอ้ายเสื้อผ่องเข้า มันเดือดดาลขึ้นมามันก็จะยิงทิ้งเสียเท่านั้น เราจะไปเอาศีลธรรมหรือคุณธรรมอะไรกับพวกโจรล่ะครับ"

นิกรเห็นฟ้องด้วย

"นั่นนะซี คุณอาหญิงนะปากท่านยังกะปลาร้า แล้วไม่กลัวใครชะด้วย ไม่ว่าหน้าอินทร์หน้าพรหม แม่เดือดขึ้นมาเป็นคำยับ จะเป็นอ้ายเสื้อหรือขุนโจรหลวงโจรพระโจรเจ้าคุณโจร คุณอาหญิงท่านคงด่าอย่างไม่ไว้หน้า"

เสียงหวนพูดโพล่งขึ้น

"หรือป่านนี้มันยังคุณอาหญิงทิ้งเสียแล้ว"

นวลล่อทำตาเขียวกับสามีของหล่อน

"บ้า - พุดบ้าๆ อะไรอย่างนี้ก็ไม่รู้ ยิ่งเฮียนะซี มีอย่างหรือไปแข่งท่าน คนอกคัญญู เฮียนี้แหละไม่รู้จักหาปากเสียเสียที"

อาลัยยืมแห่งๆ

"อย่าถือคนบ้าอย่าว่าคนเมาเลยจะนวล นวลก็รู้ดีแล้วว่าเฮียเน่มัน ไมใครจะเต็มเต็งเหมือนคนอื่นเขา มีปากก็พูดพล่อยๆ อย่างนั้นเอง ไม่มีความหมายอะไรหรอก"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ กับ ๔ สหายปริกษาหารือกันอีกสักครู่ก็ตกลงใจเดินทางไปหัวหินต่อไป แต่จะมาพบกับผู้แทนของพวกโจรที่นี้ในวันศุกร์ที่จะถึงนี้ตามเวลานัดคือ ๑๕.๐๐ น. เจ้าคุณปัจจนิกฯ สั่งให้เดินทางต่อไป ทุกคนต่างกลับมายืนรถและแล้วรถทั้งทั้งสองคันก็แล่นบ่าหน้าไปยังจังหวัดเพชรบุรีโดยไม่รีบร้อนอะไรนัก

สามวันที่หัวหินคณะพรรค ๔ สหายพักอยู่อย่างเงียบเหงาปราศจากความสุข ทุกคนเต็มไปด้วยความห่วงใยเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ และคุณหญิงวาด โดยเฉพาะ พล พัทธภรณ์ กินไม่ได้นอนไม่หลับ เขาเกือบจะเดินทางไปเพชรบุรีเพื่อแจ้งเรื่องให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบ แต่ใครต่อใครคัดค้านไว้ เพราะเกรงว่าถ้ากำลังตำรวจยกไปปราบปรามพวกโจร เสื้อผ่องก็คงจะยิงเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ และคุณหญิงวาดทิ้งเสีย ในที่สุดก็ถึงวันที่เสื้อผ่องนัดให้สินางนำเงินสองแสนไปได้ตัวประมุขของบ้าน "พัทธภรณ์" ทั้งสองท่าน ๔ สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ และเจ้าแก้วได้เดินทางมาถึงจุดนัดพบในเวลา ๑๔.๐๐ น. เศษ "ลาคิดเล็ก" เก่งซึ่งขับโดยเจ้าแก้วแล่นมาหยุดริมถนนระหว่างต้นตะเคียนกับต้นไทร ๔ สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ ต่างพากันลงมาจากรถ ท่านเจ้าคุณแต่งกายแบบสุภาพชน มือถือกระเป๋าเอกสารขนาดกลาง ในกระเป๋ามีกระดาดหนึ่งสี่พิมพ์หลายสิบฉบับขุดไว้จน โป่งเพื่อหลอกคนของเสื้อผ่องให้เข้าใจว่าในกระเป๋ามีเงินสดสองแสนบาทอันเป็นเงินค่าไถ่ตัวเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ และคุณหญิงวาด พล - นิกร - กิมหงวน และ ดร. ดิเรก แต่งกายแบบชาวชนบท สวมกางเกงสีดำกรมหัวเข้าผ้าดิบ ซ้อมมะเกลือ สวมเสื้อคล้ายกับเสื้อกั๊กเสียดำแขนกระบอก สวมหมวกสักหลาดเก่าๆ ทุกคนมีผ้าขาวม้าคาดเอว และสวมรองเท้าผ้าใบ เครื่องแต่งตัวเหล่านี้คนเฝ้าบ้านของเจ้าคุณปัจจนิกฯ ที่หัวหินเป็นผู้จัดหามาให้ คณะพรรค ๔ สหายมีปืนพกคนละกระบอก แต่ไม่มีสิ่งของอันมีค่าติดตัว ตามแผนการณ์ที่ตกลงกันไว้ ๔ สหายจะแอบซ่อนตัวอยู่ในบริเวณนี้ ส่วนเจ้าคุณปัจจนิกฯ ก็จะเดินเตร่อยู่ริมถนนในฐานะเป็นผู้แทนของสินาง เมื่อสมุนของเสื้อผ่องมาพบกับท่านก็จะพาเจ้าคุณปัจจนิกฯ บุกรป่าฝั่งเดินทางไปยังช่องโจรของเสื้อผ่อง คณะพรรค ๔ สหายของเราก็จะถือโอกาสสะกดรอยติดตามไปโดยไม่ให้สมุนโจรรู้ตัว เจ้าคุณปัจจนิกฯ เป็นผู้วางแผนการณ์นี้อย่างสุขุม พลกล่าวกับเจ้าแก้วคนใช้แก่นแก้วของเขา

"อ้ายแก้ว หมอดหน้าที่ของแกแล้ว นำรถกลับไปหัวหินและไปคอยรับใช้พวกเมียๆ ของข้าอยู่ที่นั่น"

เจ้าแก้วทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้

"โธ่ - รับประทานให้ผมตามไปผจญภัยด้วยสักคนไม่ได้หรือครับ"

พลขมวดคิ้วขมวดแล้วจู้ปากคุณเจ้าแก้ว

"แกตามไปแล้วใครจะเอารถคันนี้กลับไปหัวหิน"

เจ้าแก้วว่า "รับประทานก็ทิ้งไว้ที่นี้ล่ะซีครับ"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ เอ็ดตะโรเจ้าแก้ว

"ทิ้งไว้ได้ระอะ รถคันหนึ่งราคาตั้งแสนกว่า ไป - เอารถกลับไปหัวหินเดี๋ยวนี้"

เจ้าแก้วร้องไห้ ยกหลังมือเช็ดน้ำตา

"รับประทานผมเป็นห่วงได้เท่า และพวกเจ้านายของผมนี่ครับ รับประทานให้ผมไปด้วยเถอะครับ ปืนพกของผมนี่มีอยู่แล้ว"

พลทำตาเขียวกับเจ้าแก้ว

"อย่าพูดมากโวย บอกให้เอารถกลับไปหัวหินแกก็ต้องทำตามคำสั่งฉัน ไม่ต้องเป็นห่วงพวกเราหรอก เราห้าคนไม่โง่งพอที่จะให้อ้ายผ่องมันยิงตายง่ายๆ หรือแก"

เจ้าแก้วสะอื้นเบาๆ

"รับประทานแล้วจากกลับไปหัวหินพวกคุณก็ต้องเดินย่ำออกไปหรือครับ"

คราวนี้พลอดหัวเราะไม่ได้

"เอาเถอะ นั่นเป็นเรื่องของข้า รถประจำทางมีเดินอยู่ถนัดไป ม่ายพวกเราขออาศัยรถยนต์ของใครไปก็ได้ พอไปถึงเมืองเพชรก็ขึ้นรถไฟต่อไปหัวหิน ไม่ยากลำบากอะไรหรอก แกร็บเอารถกลับไปหัวหินเถอะ"

เจ้าแก้วบนพุ่มฟ้า

"รับประทานขอไปด้วยคนก็ได้" แล้วเขาก็เดินกลับไปขึ้นรถ "คาดิลแล็ค" เก่ง เจ้าแก้วมองดูเจ้าคุณปัจจนึกฯ กับ ๔ สหายด้วยความหวังใจ ต่อจากนั้นก็สตาร์ทเครื่องและกลับรถนำ "คาดิลแล็ค" เก่งแล่นบ่าหน้าไปทางจังหวัดเพชรบุรี คณะพรรค ๔ สหายมองดูรถเก่งคันงามจนลับตาแล้วก็ปรึกษาหารือกัน เจ้าคุณปัจจนึกฯ ว่า "พวกแกสี่คนรีบไปแอบซ่อนตัวเสียเดี๋ยวนี้แหละ นี่มันบ่ายสองโมงแล้ว ประเดี๋ยวคนของเสือฟ่องก็คงจะมาที่นี่ ถ้าหากว่ามันเห็นแกสี่คนเสียก่อนแผนการณ์ของเรา ก็คงจะต้องล้มเหลว"

๔ สหายต่างพากันบุกเข้าไปในป่าทางขวามือ ทิ้งให้เจ้าคุณปัจจนึกฯ ยืนอยู่ตามทางหลวงตามลำพัง ท่านเจ้าคุณเดินไปนั่งบนกองหินกองหนึ่ง ซึ่งกรมทางทางนำมากองไว้สำหรับซ่อมแซมถนน นานๆ จึงจะมีรถยนต์ผ่านไปมาสักคันหนึ่ง เวลาผ่านไปตามลำดับ เจ้าคุณปัจจนึกฯ ยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูเวลาบ่อยๆ จนกระทั่งเข็มนาฬิกาบอกเวลา ๑๕.๐๐ น. เศษ กระทบชายคนหนึ่งเป็นชายหนุ่มในวัยฉกรรจ์ รูปร่างลำสันทะมัดทะแมงแต่งกายในสภาพของชาวป่า เดินบุกออกมาจาก สุ่มทุมพุ่มไม้อันหนาที่บ ชายผู้นี้คือสมุนคนสนิทของเสือฟ่องนั่นเอง เขาถูกใช้ให้มาคอยรับผู้แทนของเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ และคุณหญิงวาด ซึ่งจะนำเงินค่าไถ่สองแสนมาให้ ชายผู้นี้ชื่อแก้ว เป็นอาชญากรที่มีชื่อเสียงคนหนึ่ง หลบหนีจากเรือนจำจังหวัดเพชรบุรีมาเข้าเป็นสมัครพรรคพวกของเสือฟ่องสองปีแล้ว ซึ่งขุนโจรหนุ่มรักใคร่ไว้วางใจมาก แก้วเป็นคนเฉลียวฉลาดพอตัว เมื่อเขาแลเห็นเจ้าคุณปัจจนึกฯ นั่งอยู่บนกองหินเขาก็พอจะเข้าใจว่าท่านเจ้าคุณคือผู้แทนของสินางนำเงินค่าไถ่มาให้ตามสัญญา แต่เจ้าแก้วเกรงว่าจะมีเจ้าพนักงานตำรวจหลบซ่อนอยู่ในบริเวณป่าแถบนี้ เจ้าแก้วจึงทำเป็นไม่สนใจกับเจ้าคุณปัจจนึกฯ เดินผ่านหน้าเจ้าคุณไป กระทำตนเป็นชาวชนบทคนหนึ่ง ซึ่งมีธุระต้องสัญจรไปมาบนถนนหลวงนี้ เจ้าแก้วพยายามใช้สายตาของตนให้เป็นประโยชน์ ในที่สุดก็มั่นใจว่าท่านเจ้าคุณปัจจนึกฯ คงมาตามลำพัง ดังนั้นเจ้าแก้วจึงเดินย้อนกลับมา และตรงเข้ามาหาเจ้าคุณปัจจนึกฯ เจ้าแก้วหยุดยืนข้างกองหินห่างจากเจ้าคุณเล็กน้อย ต่างคนต่างมองดูหน้ากันและยิ้มให้กัน

"คุณลุงถ้าจะมารอขึ้นรถเมล์กระมังครับ"

เจ้าแก้วถามนอบน้อมและล้วงกระเป๋าเสื้อหยิบบุหรี่หรือออกมาจูดสูบ

"เปล่า หลานชาย ลุงมารอพบใครคนหนึ่ง หลานชายล่ะ"

เจ้าแก้วหัวเราะเบาๆ

"ผมก็มารอพบใครคนหนึ่งเหมือนกันแหละครับคุณลุง"

เจ้าคุณปัจจนึกฯ หยิบกระเป๋าเอกสารลุกขึ้นยืน ท่านมั่นใจว่าอย่างไรเสียเจ้าหนุ่มผู้นี้ก็ต้องเป็นสมุนของเสือฟ่องอย่างแน่นอน

"อ้ายหลานชาย ลุงเป็นผู้แทนของพระยาประสิทธิ์ฯ และคุณหญิงวาด"

เจ้าแก้วพยักหน้าช้าๆ

"ครับ ผมทราบแล้ว ผมคือแก้วลูกน้องของพี่ฟ่อง ผมขอโทษนะครับคุณลุงที่ผมมาช้ากว่ากำหนดเล็กน้อย เพราะทางเดินในป่าใช้เวลาให้แน่นอนไม่ได้ แต่ว่าผมช้าไปเพียง ๑๐ นาทีเท่านั้น เตรียมตัวไปกับผมเถอะครับ พี่ฟ่องสั่งให้ผมมาคอยรับผู้แทนของเจ้าคุณและคุณหญิง อ้า - คุณลุงเอาเงินมาเรียบร้อยแล้วไม่ใช่หรือครับ"

เจ้าคุณปัจจนึกฯ อมยิ้ม ยกมือตบกระเป๋าเอกสาร

"นี่ - อยู่ในนี้เรียบร้อยแล้ว ใบละร้อยบาทถ้วนๆ เลข"

เจ้าแก้วหัวเราะเบาๆ

"คุณลุงมายังไงครับนี่"

"หา ข้าก็ขึ้นรถประจำทางมานะซี นั่งรออยู่ที่นี้ตั้งชั่วโมงกว่าแล้ว นึกว่าเสื้อผ่องจะเหลวเสียอีก"

"โธ่ - เหลวได้หรือครับคุณลุงเงินตั้งสองแสนน้อยอยู่หรือ"

"เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ กับคุณหญิงวาดเป็นยังไงบ้างอ้ายหลานชาย เสื้อผ่องได้ให้ความสะดวกสบายดีหรือหรือ"

"ครับ พี่ผ่องให้การเลี้ยงดูอย่างดีที่สุด และสั่งสมทุกคนไม่ให้ใครแสดงกิริยาจากคุณคุณหมิ่นท่าน เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ท่านดีมากเชียวครับ ยิ้มตลอดเวลาและไม่ใคร่พูดอะไร แต่คุณหญิงแย่น้อย"

"อ้าว - ทำไมล่ะ"

เจ้าแก้วถอนหายใจหนักๆ

"คำพ่อล้อแม่ที่ผ่องตลอดทั้งวันเชียวครับ ท่านลำดับบรรพบุรุษของพี่ผ่องทั้งทางบิดาและมารดา บางทีก็เรือยเปื้อยมาถึงพวกผมด้วย วันนี้ท่านอาละวาดมาแต่เช้าแล้ว เพราะท่านไม่มีหมากกิน พี่ผ่องก็ไม่ทราบว่าจะไปหามาให้ท่านกินได้อย่างไร"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ หัวเราะหึๆ ต่อจากนั้นเจ้าแก้วก็พาเจ้าคุณปัจจนิกฯ เดินบุกป่าเข้าไปทางขวามือ ๔ สหายแอบซ่อนตัวอยู่ในสมูทุมพุ่มไม้แห่งหนึ่ง เมื่อแลเห็นเจ้าแก้วพาเจ้าคุณปัจจนิกฯ เดินผ่านไปข้างหน้า พลก็กระซิบกระซาบบอกเพื่อนเกลอของเขา

"ตามโวยพวกเรา ระวังตัวให้ดี อย่าให้มันรู้เป็นอันขาดว่าพวกเราติดตามมัน ไป"

นายแพทย์หนุ่มโบกมือ

"เว้าโอะมินิท ... รออีกสักครู่ดีกว่า การสะกดรอยติดตามสมุนของเสื้อผ่อง ถึงแม้ว่าเราจะตามในระยะห่างก็ไม่ยากลำบากอะไร เพราะพวกเราได้ตกลงกับคุณพ่อไว้เรียบร้อยแล้ว"

อาเสี้ยกิมหงวนจ้องตามเขม็งมองดูเจ้าแก้วด้วยความสนใจ แล้วเขาก็พูดเบาๆ

"ช่องของเสื้อผ่องคงจะอยู่ลึกเข้าไปในป่าอย่างน้อยไม่ต่ำกว่าห้าหกกิโล กันเข้าใจว่าการเดินทางคงไม่สะดวกสบายอะไรนัก แต่ทำไมไม่เป็นไร เพื่อคุณอาทั้งสองอาเสี้ยกิมหงวนพร้อมแล้วที่จะพลีเลือดเนื้อและชีวิตตลอดจนหยาดเหงื่อทุกๆ หยด"

"มากไป" พลพูดยิ้มๆ และหันมามองดูนิกรซึ่งนั่งฟังคืนไม้สับประหงกั้งๆ พลเดินเข้ามาหาเพื่อนเกลอของเขาและยกมือตบศีรษะนิกรค่อนข้างแรง

"เฮ้ย - ดิ้นเสียทีเถอะโวย"

นายจอมทะเล้นลืมตาโพล่งแล้วพรวดพรวดลุกขึ้นยืน

"ถึงช่องเสื้อผ่องแล้วหรือยัง"

พลยกมือเกาศีรษะและหัวเราะหึๆ

"ยังโวย เรายังไม่ได้ออกเดินทางแม้แต่ก้าวเดียวมันจะถึงช่องเสื้อผ่องได้อย่างไรกัน"

"อ้าว" นิกรอุทาน "ถ้ายังงั้นกันก็นั่งหลับอยู่นะซี แหม - ฟันสนุกจังโวย กันฝันว่ากันถูกล้อตเตอร์รางวัลที่หนึ่งใช้เงินเปรมไปเลย"

ดร. ดิเรกกับเสี้ยกิมหงวนพากันเดินเข้ามาหาพล, นิกร ๔ สหายมีการปรึกษารื้อกันสักครู่แล้วก็พากันออกเดินทางติดตามเจ้าแก้วกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ ไปห่างๆ เจ้าคุณปัจจนิกฯ มีสมุดฉีกเล่มเล็กๆ อยู่หนึ่งเล่ม ระหว่างที่ท่านเดินมาตามทาง ท่านได้ล้วงมือลงไปใ้ในกระเป๋ากางเกง แล้วฉีกสมุดออกมาทีละแผ่น ทั้งลงตามทางเป็นระยะๆ เพื่อให้ฝ่ายติดตามได้สังเกตดู โดยที่เจ้าแก้วไม่อาจจะทราบได้ เพราะท่านเจ้าคุณได้กระทำด้วยความระมัดระวัง

ลิกเข้าไปจากทางหลวง ภูมิประเทศโดยรอบคือคงคิบ มีต้นไม้ใหญ่น้อยขึ้นลานตาไปหมด มองไปข้างหน้าแลเห็นเทือกเขาแลสลับซับซ้อนสุดสายตา คณะพรรค ๔ สหายได้ใช้เวลาบุกป่าฝ่าดงติดตามเจ้าคุณปัจจนิกฯ กับเจ้าแก้วไปเป็นระยะทางไม่ต่ำกว่า ๖ กิโลเมตร การเดินทางอาศัยทางเกวียนเป็นส่วนใหญ่ เมื่อถึงเชิงเขาถูกหนึ่ง ๔ สหายก็แลเห็นกระท่อมสามสี่หลังปลูกอยู่ในบริเวณป่าไผ่อันหนาทึบ ห่างจากเชิงเขาไม่กี่กิโลเมตร ๔ สหายแลเห็นเจ้าแก้วพาเจ้าคุณปัจจนิกฯ บุกเข้าไปยังกระท่อมเหล่านั้น ทุกคนต่างมั่นใจว่าที่นั่นคือรังโจรของเสือผ่อง ความเข้าใจของคณะพรรค ๔ สหายถูกต้องแล้ว กระท่อมเหล่านี้คือช่องโจรของเสือผ่อง ขุนโจรผู้ยิ่งใหญ่ในจังหวัดเพชรบูรณ์นั่นเอง เจ้าแก้วพาเจ้าคุณปัจจนิกฯ เข้าไปในกระท่อมใหญ่หลังหนึ่ง ท่านเจ้าคุณได้เผชิญหน้ากับเสือผ่องเป็นวาระแรก ขุนโจรชื่อดังนั่งพักผ่อนอยู่บนแคร่ไม้ไผ่ สมุนของเขาห้าหกคนนั่งเล่นไพ่ป๊อกกันอยู่บนพื้นกระท่อม จอมโจรทำหน้าที่อื่นๆ เมื่อแลเห็นเจ้าคุณปัจจนิกฯ แล้วเสือผ่องก็กล่าวถามเจ้าแก้วสมุนคนสนิทของเขา

"นั่นมึงไปพาตาแก่หัวล้านที่ไหนมาวะ"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ทำคอฮั่น

"ไม่ใช่ตาแก่โวย" ท่านเอ็ดตะโรขึ้นอย่างเดือดดาล จ้องตาเขม็งมองดูเสือผ่อง

"พุดจาให้มันนำฟังหน่อยซี อ้ายหลานชาย แกคือเสือผ่องไซ้ไหมล่ะ นั่นคือพระยาปัจจนิกพินาศน้องชายของเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ที่พวกแกจับเอามาขังไว้ที่นี่"

ขุนโจรหนุ่มมุดลุกขึ้นยืน เดินเข้ามาขมกมือไหว้เจ้าคุณปัจจนิกฯ อย่างนอบน้อม

"ประทานโทษเถอะครับ ผมไม่ทราบว่าได้ทำเป็นเจ้าคุณบุญหนักศักดิ์ใหญ่"

คราวนี้เจ้าคุณปัจจนิกฯ ยึดหน้าอกขึ้น ในท่าเบ่งแล้วชักคิวให้ขุนโจร

"แกคือเสือผ่องไซ้ไหม"

จอมโจรก็มึนศีรษะเล็กน้อย

"ถูกแล้วครับ เจริญได้เท่านี้ครับ ผมจะขอบคุณมากถ้าหากว่าได้เท่าแสดงความเป็นกันเองกับผม"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ หัวเราะเบาๆ

"มันจะเป็นกันเองได้อย่างไรวะ อ้ายหลานชาย จันเป็นพลเมืองดี ส่วนแกเป็นพลเมืองเสีย เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ กับคุณหญิงวาดอยู่ที่ไหนล่ะ พาฉันไปพบกับท่านหน่อยซี"

จอมโจรหัวเราะเบาๆ มองดูกระเป๋าสารที่เจ้าคุณหนีบรักไว้ด้วยความชื่นชมยินดี มั่นใจว่าเงินสองแสนบาทค่าไถ่ตัวเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ และคุณหญิงวาดคงจะอยู่ในกระเป๋านั้น

"เจริญครับได้เท่า ผมจะพาได้เท่าไปเยี่ยมเจ้าคุณและคุณหญิงซึ่งผมกับบริวารของผม ได้ให้การเลี้ยงดูอย่างดีที่สุด"

"อือ" เจ้าคุณปัจจนิกฯ ครางเบาๆ

"ถ้ายังงั้นก็นับว่าแกเป็นโจรที่มีศีลธรรมและคุณธรรม"

ขุนโจรหนุ่มพาเจ้าคุณปัจจนิกฯ ออกจากกระท่อม สมุนของเสือผ่องสามคนติดตามไปด้วย ทำหน้าที่คุ้มกันเสือผ่อง เจ้าคุณปัจจนิกฯ ถูกพาตัวเข้าไป ในกระท่อมหลังหนึ่ง ซึ่งกระท่อมนี้แหละเป็นที่คุมขัง เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ และคุณหญิงวาด พอเข้ามาในห้อง เจ้าคุณปัจจนิกฯ ก็ยื่นตะลิ่งพริ้งเพริดเต็มไปด้วยความประหลาดใจอย่างใหญ่หลวงเมื่อแลเห็นเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ และคุณหญิงวาดกำลังเล่นไพ่ผ่องกับสมุนโจรอีกสามสี่คน ท่าทางของคุณหญิงวาดทะมัดทะแมงนั่งขัดสมาธิกระดิกเท้า มือซ้ายค่อยๆ แลบไพ่ออกมา ส่วนสายตาคอยมองดูไพ่ที่คนอื่นเปิดหรือทิ้ง เจ้าคุณปัจจนิกฯ ร้องอุทานขึ้นดังๆ

"เจ้าคุณ คุณหญิงครับ"

ประมุขที่บ้าน "พัชรภรณ์" ทั้งสองต่างเงยหน้าขึ้นมองดูเจ้าคุณปัจฉินึกฯ แล้วคุณหญิงวาดก็โบกมือให้เจ้าคุณปัจฉินึกฯ พลงยิ้มเล็กน้อย

"มานั่งนี่เถอะคะ อย่าเพิ่งคุยกันเลย ดิฉันกำลังจะกินตัวกึ่งเดี๋ยวนี้อแล้ว"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ซึ่งนั่งอยู่ตรงกันข้ามกับคุณหญิงวาดไม่ได้สนใจกับเจ้าคุณปัจฉินึกฯ เลย ท่านเพียงแต่ยิ้มเล็กน้อย แล้วหันมาพูดกับคุณหญิงวาดด้วยเสียงหนักๆ

"ก่อนที่คุณหญิงจะกินส้ม ฉันจะกินทุบสองตองเสียก่อน"

คุณหญิงวาดค้อนควับ แล้วหันมาทางสมุนโจรร่างใหญ่ซึ่งนั่งอยู่เหนือมือท่าน

"ว่ายังไม่พอเช็ด อย่าตริครองให้มันนานนักซี เสียเวลาเปล่าๆ พอจนเขาทิ้งให้ จะเอาหรือไม่เอาส้มะเชื่อผ้านั่นนะ ถ้าไม่เอาก็จั่ว ป้าจะกินถลกเดี๋ยวนี้อแหละ"

เจ้าเชิดยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ เอื้อมมือลากไฟในกองมาหนึ่งใบ แล้วก็เปิดหงายขึ้น นิ่งคิดอยู่สักครู่ก็เสือกไฟมาให้คุณหญิงวาด เสือผ่องดึง ริวอลเวอร์ ๕ มม. ในซองปืนข้างขวาออกมา ยิงขึ้นไปบนหลังคากระท่อมหนึ่งนัด เสียงปืนดังสนั่นหวั่นไหว

"ปัง"

ทุกคนสะดุ้งเล็กน้อย คุณหญิงวาดทำตาเขียวกับขุนโจรรูปหล่อ

"ปู่โธ่ พ่อผ่อง จะยิงปืนหาตะหวักตะบวยอะไรกันนะ เล่นไม่รู้จักเล่น ลูกปืนลูกหนึ่งตั้ง ๑๐ กว่าบาท อ้า - มานั่งนี่ซีคะเจ้าคุณปัจฉินึกฯ หมดป็นี่แล้ว ดิฉันจะให้พ่อฟันแกพัก แล้วให้เจ้าคุณลงแทน"

เสือผ่องเอ็ดตะโรลั่น

"เล็ก - เล็กเดี๋ยวนี้อ"

บรรดาสมุนโจรต่างทิ้งไฟลงบนเสือ คุณหญิงวาดมองดูเสือผ่องอย่างเคียดดาล

"แล้วกัน อ้ายเราค้าวตัวกึ่งแล้วดันบอกให้เล็กมืออย่างที่ไหน"

จอมโจรหัวเราะหึๆ แล้วตะเพิดสมุนของเขา

"ไป - ออกไปจากกระท่อมนี้ให้หมด ข้าสั่งให้มาคอยปรนนิบัติรับใช้เจ้าคุณและคุณหญิง กลับเสือกมาชวนท่านเล่นไฟ เดียวพ่อยิงทิ้งหมดเลย"

สมุนของเสือผ่องทั้ง ๔ คนต่างรีบลุกขึ้น แล้วเจ้าหนุ่มหน้าเสียมคนหนึ่งก็เอ่ยกับขุนโจรว่า

"พี่ผ่องสั่งพวกผมไม่ให้ขัดใจหรือลบหลู่คู่มิ้นเจ้าคุณกับคุณหญิงไม่ใช่หรือครับ คุณหญิงท่านชวนพวกเราเล่นไฟ แล้วพวกเราจะปฏิเสธได้อย่างไร"

เสือผ่องยิ้มเล็กน้อย มองดูไฟตองทั้งสามที่เรียกราดอยู่บนเสือ

"ไปเอาไฟที่ไหนมาเล่นกัน"

"เฮ้อ เฮ้อ ไฟของฉันทองพ่อผ่อง อีตอนที่พ่อผ่องคุณฉันทองจากจรณนต์ ฉันทองไฟตองซ่อนอยู่ในกระเป๋ากางเกงในหนึ่งสำหรับ ฉันทองขังอยู่ที่นี้มันเจ็บเหงา ก็เลยชวนลูกน้องพ่อผ่องเล่นไฟกับฉันทอง"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ พุดเสริมขึ้น

"ปีละ 5 บาทเท่านั้นเองเสือผ่อง"

จอมโจรโบกมือไล่บริวารของเขา

"ไป - ออกไปให้หมด"

สมุนโจรทั้ง ๗ คนต่างพากันเดินออกไปจากกระท่อม ต่อจากนั้นเสือผ่องพาเจ้าคุณปัจฉินึกฯ เข้ามานั่งบนเสื่ออกผืนใหญ่ข้างเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ และคุณหญิงวาด เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ พุดกับเจ้าคุณปัจฉินึกฯ ด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

"ไปยังไงมายัง ใจกันครับ เจ้าคุณ"

"ก็เอาเงินสองแสนมาได้เจ้าคุณกับคุณหญิงนะซี เงินอยู่ในกระเป๋านี้แล้ว พวกเด็กๆ เขามอบให้ผมเป็นผู้แทนมาพบกับเสื่อหรง"

ขุนโจรสระดั่งโหยง พุดกับเจ้าคุณปัจจนึกฯ ทันที

"ได้เท่าเรียกผมเสียให้ถูกรับ ผมชื่อผ่อง"

เจ้าคุณปัจจนึกฯ ยิ้มแห้งๆ

"ตายห่า ขอโทษทีหลานชาย ฉันทึกว่าแกชื่อหรงเสียอีก"

เสื่อผ่องขมวดคิ้วขึ้น

"หรงน่าจะพ่อผม"

เจ้าคุณปัจจนึกฯ ทำหน้าชอบกล แล้วเปลี่ยนสายตามาที่คุณหญิงวาด

"พวกเด็กๆ เขาเป็นห่วงเจ้าคุณกับคุณหญิงมากเชียวครับ ถึงกับเจ้าพลกินไม่ได้นอนไม่หลับ"

คุณหญิงว่า "เจ้าคุณนำเงินกลับไปเถอะคะ ดิฉันกับเจ้าคุณได้ตกลงกันแล้ว เราจะพักอยู่กับเสื่อผ่องในป่านี้สักพักหนึ่งมันสงบเงียบและสบายใจดี"

"อ้าว" เสื่อผ่องอุทาน "โหงยังงั้นล่ะครับคุณหญิง เจ้าคุณกับคุณหญิงอยู่กับผมไม่ได้หรอกครับ"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ลืมตาโพล่ง

"อยู่ไม่ได้ยังงั้นกัน ก็แกจับฉันทันกับเมียฉันทันมาขังไว้"

เสื่อผ่องยิ้มเล็กน้อย

"ผมต้องการแต่เงินค่าไถ่เท่านั้นแหละครับ"

คุณหญิงวาด โบกมือ

"เสียใจ พ่อผ่อง เงินตั้งสองแสนบาทน้อยอยู่หรือ" แล้วท่านก็พุดกับเจ้าคุณปัจจนึกฯ

"เจ้าคุณเอาเงินกลับไปเถอะคะ ช่วยบอกเด็กๆ ด้วย บางทีเราจะอยู่ที่นี้สักสองสามปี"

เจ้าคุณปัจจนึกฯ นั่งอึ้งไปนาน

"เอ - ถ้ามันยุ่งเสียแล้วละครับ"

คุณหญิงวาดคอมยิ้ม

"ไม่ยุ่งหรอกคะ ดิฉันอยู่ที่นี่สุขสบายดีมาก ได้รับประทานอาหารวันละสามเวลา และล้วนแต่อาหารดีๆ ทั้งนั้น กาแฟก็มีกิน จะหลับจะนอนก็มียามคอยพิทักษ์รักษา คนของเสื่อผ่องทุกคนดีต่อเราคะ เจ้าคุณกลับไปเถอะนะคะ ไม่ต้องเป็นห่วงดิฉันกับเจ้าคุณหรือ"

เจ้าคุณปัจจนึกฯ หันมาพยักหน้ากับจอมโจร

"ว่ายังงั้นเสื่อผ่อง"

ขุนโจรยิ้มเล็กน้อย

"ได้เท่าจ่ายเงินสองแสนให้ผม แล้วพาเจ้าคุณกับคุณหญิงกลับไปเถอะครับ"

"ก็ท่านไม่ยอมไปนี่นา"

"ไม่ไปไม่ได้ ถ้าไม่ไปผมจะยิงทิ้งเสียทั้งสองคน"

คุณหญิงวาดหัวเราะลั่น

"ดี ยิงฉันทันเถอะพ่อผ่อง ฉันทันไม่อาลัยไซ้ในชีวิตของฉันทันหรือ ทุกวันนี้ฉันทันอยากจะตายวันละหลายร้อยหน คนแก่ป่วนฉันทันแล้ว มีชีวิตอยู่ต่อไปก็รังแต่จะทำให้หนูมุ่มๆ สาวๆ ลูกหลานเขารังเกียจ ตายเสียทีก็ดีเหมือนกัน"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ กล่าวถามเมียรักของท่าน

"เป็นอันว่า เราจะยอมอยู่ในความควบคุมของเสือห้องตลอดไปใช่ไหมคุณหญิง"

"ค่ะ ถูกแล้ว อยู่ในป่ามันสบายกว่าอยู่ในกรุงเทพฯ เป็นกองดิฉันเองก็เพิ่งได้เห็นป่าดงพงไพรในคราวนี้"

จอมโจรมองเจ้าคุณปัจจนึกฯ แล้วพูดตัดบท

"ได้เท่าจ่ายเงินให้ผมเถอะครับ"

ท่านเจ้าคุณเอียงคออมยิ้ม

"จ่ายอย่างไรกันนายห้อง เงินสองแสนที่ฉันเตรียมมานี้ เท่ากับฉันซื้ออิสรภาพของเจ้าคุณและคุณหญิงท่าน เมื่อท่านไม่ต้องการอิสรภาพ ฉันก็จะนำเงินกลับไป"

ขุนโจรยิ้มแค้นๆ

"ได้เท่าตกเข้ามาในถ้ำเสือแล้ว ถ้าได้เท่าบิดพริ้วไม่จ่ายเงินให้ผม ผมอาจจะใช้อำนาจเท่าที่มีอยู่จัดการกับได้เท่าอย่างรุนแรงก็ได้ จ่ายเงินให้ผมเถอะครับ แล้วผมจะบังคับให้เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ และคุณหญิงวาดไปกับได้เท่า"

เจ้าคุณปัจจนึกฯ สิ้นศรัทธา

"ไม่มีเยี่ยงอย่าง เสือห้อง เมื่อเจ้าคุณกับคุณหญิงสมัครใจอยู่ที่นี้ ฉันก็ต้องลานายห้องละ ฉันจะรีบกลับไปหาหินพวกลูกหลานเขากำลังรอคอยฟังข่าวจากฉัน"

ใบหน้าของขุนโจรเคร่งขรึม เขามองดูกระเป๋าเอกสารที่วางอยู่บนตักของเจ้าคุณปัจจนึกฯ ด้วยความหวังที่จะได้เงินสองแสนบาท แล้วเสือห้องก็กระซอกปิ่นพอกในซองข้างเอวออกมา ริวอลเวอร์ ๕ มม. ถูกยกขึ้นจ้องหมายระดับหน้าอกเจ้าคุณปัจจนึกฯ กิริยาที่สุภาพอ่อนโยนของเสือห้องสิ้นสุดลงแล้ว เพราะความโลภอยากจะได้เงินนั่นเอง

"เจ้าคุณครับ ในนามแห่งเสือห้อง โปรดส่งกระเป๋าเงินมาให้ผมเดี๋ยวนี้"

เจ้าคุณปัจจนึกฯ เข็นวาทไปหมดทั้งตัว แต่แล้วท่านก็พยายามบังคับใจของท่านให้เข้มแข็ง และใช้จิตวิทยาพูดกับจอมโจร

"ฉันเชื่อว่าแกเป็นนายโจรที่มีศีลมีสัตย์ การใช้อำนาจเป็นธรรมเช่นนี้จริงอยู่แก่ทำได้ง่าย ๆ เพียงแต่แกกระดิกนิ้วเหนียวโกนคิดเดียวฉันก็ต้องตายอย่างไม่ปัญหา ขอให้แกคิดและตรองดูให้ดี เมื่อแกจับเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ และคุณหญิงวาดมา แกได้สั่งพวกเราให้นำเงินสองแสนมาใส่เจ้าคุณกับคุณหญิง และไม่ให้หน้าความไปแจ้งตำรวจ พวกเราเชื่อว่า แกเป็นนายโจรที่มีศีลมีสัตย์ ก็จึงค้นหาเงินมาให้จนครบสองแสน แล้วมอบให้ฉันนำเงินมาใส่ตัวเจ้าคุณกับคุณหญิง แต่เมื่อเจ้าคุณและคุณหญิงท่านไม่ต้องการอิสรภาพ ท่านปรารถนาที่จะอยู่กับแกที่นี้ต่อไปฉันจะจ่ายเงินให้แกได้หรือ ยิงซี ยิงฉันเถอะถ้าแกอยากได้เงินสองแสน"

ขุนโจรขบกรามกรอด ขกปิ่นพอกยิงออกไปนอกหน้าต่างกระท่อมสองนัดซ้อนๆ

"ปัง! ปัง!"

สมุนโจรหลายคนต่างวิ่งเข้ามาในกระท่อม เสือห้องผลุดลุกขึ้นยืนและก้มตัวลงคว้ากระเป๋าเอกสารที่อยูบนตักเจ้าคุณปัจจนึกฯ ขึ้นมา ขุนโจรยิ้มให้เจ้าคุณปัจจนึกฯ และกล่าวว่า

"เจ้าคุณจะค่าว่า หรือประมาณผมอย่างไรก็สุดแล้วแต่ เงินสองแสนในกระเป๋านี้ผมต้องเอาแน่ๆ แล้วผมจะให้คนของผมพาได้เท่ากับเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ และคุณหญิงวาดไปส่งที่ทางหลวงเป็นอันว่าเสร็จสิ้นเรื่องกัน"

คุณหญิงวาดพูดเสียงแจ้ว

"ฉันไม่ไป พ่อห้อง ฉันกับเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ จะอยู่ที่นี่"

ขุนโจรตวาดแหว็ด

"อยู่ไม่ได้"

คุณหญิงค้อนขวับ

"อยู่ไม่ได้ก็ไม่ต้องอยู่กับมึง"

เสื่อผ่องยิ้มเล็กน้อย เขาส่งกระเป๋าสารให้เจ้าแก้วสมุนคนสนิทของเขาแล้วกล่าวว่า

"เอาเงินออกมานับ อ้ายแก้ว"

เจ้าแก้วดึงเชิบบรดออก แหวกกระเป๋าสารออกกว้าง แล้วเจ้าแก้วก็ทำคอนกสน้ำลายคิดๆ กันหลายครั้ง

"พี่ผ่อง"

"อะไรอีกวะ" เสื่อผ่องพูดเสียงกร้าว "กูบอกให้มึงนับเงิน"

เจ้าแก้วผีนหัวเราะ

"เงินกะลิงที่ไหนเล่า มีแต่กระดาษหนังสือพิมพ์ตั้งปึกเบ้อเริ่มและกระดาษชำระอีกสองม้วน"

ขุนโจรเคียดคาลเหลือที่จะกล่าว แหวดตาของเขาที่มองดูเจ้าคุณปัจจนิกฯ นั้นวาวโรจน์ แล้วเสื่อผ่องก็หัวเราะก๊ากยกมือชี้หน้าเจ้าคุณปัจจนิกฯ

"ได้เท่าต้มผมอย่างง่าย ๆ เช่นนี้หมายความว่ากระไรครับ ฮะ ฮะ ผมต้องยิงได้เท่าทิ้งอย่างแน่นอน"

คราวนี้ เจ้าคุณปัจจนิกฯ ตัวสั่นงันงก ใบหน้าของท่านซีดเผือดออกใจเต้นระทึกเพราะความรักตัวกลัวตาย

"เดี๋ยว ฟังฉันก่อนเสื่อผ่อง"

จอมโจรแสบยิ้ม

"อย่าอธิบายอะไรอีกเลยครับได้เท่า อ้า – ลูกขึ้นเถอะครับ ไปคุยกับผมนอกกระท่อมดีกว่า ผมมีเรื่องลับเฉพาะที่จะต้องปรึกษาหารือกับได้เท่าสองต่อสอง"

คุณหญิงวาดเอ็ดตะโรลั่น

"อย่าขอมออกไปนะคะเจ้าคุณ เจ้าผ่องมันจะใช้วิธียิงทิ้ง"

เสื่อผ่องหันมาทำตาเขียวกับคุณหญิงวาด แล้วก็ตัวลงจุดแขนเจ้าคุณปัจจนิกฯ กระซอกตัวให้ลูกขึ้นขึ้น

"เสื่อผ่อง" เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ พูดขึ้นด้วยเสียงอันดัง

"แบบยิงทิ้งนะมันป่าเถื่อนเหลือเกิน ขอเสียทีเถอะ ฉันเชื่อว่าถึงแก่เป็นโจรแก๊งก็มีมนุษยธรรมและคุณธรรมเหลืออยู่ในจิตใจของแกบ้าง"

ขุนโจรหันปิ่นพกมาทางเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ

"ได้เท่าไม่ต้องพูดอะไร จะมาเอามนุษยธรรมและคุณธรรมอะไรกับผมซึ่งเป็นโจร"

คุณหญิงวาดรีบลุกขึ้นขึ้น เดินเข้ามาเผชิญหน้าเสื่อผ่องอย่างไม่หวาดหวั่น

"เสื่อผ่อง ในนามแห่งคุณหญิงวาด ฉันขอห้ามแกอย่างเด็ดขาดไม่ให้แกทำอันตรายใด ๆ แกเจ้าคุณปัจจนิกฯ"

จอมโจรยิ้มแค้นๆ ยกปากกระบอกปืนจี้หน้าอกคุณหญิงวาดทันที

"อยากตายรี"

"ว้าย!" คุณหญิงร้องสุดเสียงและถอยหลังกรูด "กลัวแล้วจะพี่ผ่องจ๋า เล่นยังงี้ได้ไรอะ"

เสื่อผ่องหันมาพยักหน้ากับเจ้าคุณปัจจนิกฯ

"เชิญออกไปข้างนอกเถอะครับเจ้าคุณ"

ทันใดนั้นเอง เหตุการณ์ที่พวกโจรไม่คาดหมายก็เกิดขึ้น ๔ สหายบุกเข้ามาในกระท่อมในลักษณะจู่โจม เลี้ยหงวนพุ่งหลาวเข้ามาในหน้าต่างอย่างองอาจ ตีลังกาหกกลับและดึงตัวลูกขึ้นขึ้น ปรีเข้ามายกเท้าขวาเตะข้อมือเสื่อผ่องเต็มแรง ปิ่นพกของขุนโจรหลุดจากมือลอยขึ้นไปบนอากาศ กิมหงวนคว้าไว้ได้ด้วยมือซ้าย ส่วนมือขวาของอาเสี้ยมีปิ่นพกถืออยู่แล้ว เลี้ยหงวนจ้องปิ่นพกทั้งสองกระบอกหมายร่างของเสื่อผ่องในบทบาทของผู้พิชิตเสื่อ

"เฮ้ - ยกมือขึ้น ม่ายยังงั้นพ่อยิงสะคือทะเลเลย"

ท่ามกลางความตกตะลึงของพวกโจร พล กับดร. ดิเรกก็บุกออกมาจากครัวไฟหลังกระท่อม นายพัชรารณถือที่มสนัน นายแพทย์หนุ่มถือสะเตน ซึ่งปืนกลมือนี้ ๔ สหายได้ยึดจากกระท่อมที่พักของเสือผ่องนั่นเอง สมุนโจร ๒ คนที่อยู่ในกระท่อมนั้นถูก ๔ สหายของเราช่วยกันซ้อมเสียหมอบ พล, นิกร, กิมหงวน และ ดร. ดิเรกบุกเข้ามาถึงกระท่อมหลังนี้โดยไม่ต้องเสียภัยอะไร เพราะบรรดาสมุนโจรของเสือผ่องอีกในราว ๑๐ กว่าคน ได้ชวนกันไปเที่ยวที่หมู่บ้านของชาวป่าเสียหมด และเพิ่งไปกันเมื่อสักครู่นี้เอง พลประทับปืนกลมือในท่าเตรียมยิง

"อย่าต่อสู้หรือขัดขืนนะ" พลตวาดถลัน "ยกมือขึ้นทุกคน"

เสือผ่องกับสมุนโจรรวม ๖ คนต่างยอมจำนนโดยไม่มีเงื่อนไข ทุกคนชูมือขึ้นเหนือศีรษะ เจ้าคุณปัจจุบันฯ เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ คุณหญิงวาดต่างปีติยินดีเหลือที่จะกล่าว ท่านทั้งสามช่วยกันปลดอาวุธพวกโจร เมื่อปืนพกในซองปืนถูกดึงออก ก็เท่ากับว่าเสือไม่มีเขี้ยวเล็บ เสียหงวนเดินเข้าไปในครัว สักครู่ก็กลับออกมาพร้อมด้วยเชือกเส้นหนึ่ง ใหญ่เกือบเท่านิ้วก้อยและยาวประมาณสองวา กิมหงวนส่งเชือกให้เจ้าคุณปัจจุบันฯ

"คุณอาช่วยมัดพวกโจรหน่อยครับ มัดข้อมือไขว้หลังไว้ถ้าใครขัดขืนผมจะยิงมันเอง"

เจ้าคุณปัจจุบันฯ กับเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ช่วยกันมัดพวกโจรด้วยเชือกเส้นนั้น และมัดติดกันเป็นพวง รวมทั้งเสือผ่องด้วย ในราว ๑๐ นาทีก็มัดเสร็จเรียบร้อย ดร. ดิเรก เดินเข้ามายกมือตบ่าเจ้าแก้วสมุนคนสนิทของขุนโจรรูปหล่อ นายแพทย์หนุ่มเข้าใจว่าเจ้าแก้วคือเสือผ่องจอมโจรเพชรบุรี

"ยังงี้ เสือผ่อง ครั้งหนึ่งแกจับพวกเรา แต่แล้วแกกับลูกน้องของแกก็ถูกพวกเราจับ"

ดิเรกพูดยิ้มๆ

เจ้าแก้วทำหน้าซอปกล

"โน่นครับพี่ผ่อง ผมชื่อแก้ว"

ดร. ดิเรกสะตั้งเล็กน้อย

"ไหนวะ คนไหนชื่อผ่อง ขอชมไบหน้าหน่อยซิ"

เสือผ่องขบกรามแน่น

"จู่อยู่นี้ไว้ย"

นายแพทย์หนุ่มมองดูขุนโจรแล้วยิ้มเล็กน้อย

"กันเสียใจในโชคร้ายของแกเสือผ่อง"

จอมโจรตวาดแหวัด

"ไม่ต้องมาเสียใจ กันไม่ใช่พ่อของแก"

ดร. ดิเรกจู้ปาก สันติริระชาๆ

"ไม่ไหว โจรเมืองไทยพูดจาไม่เพราะเลย สู้โจรที่อินเดียไม่ได้"

แล้วดิเรกก็กวาดสายตามองไปรอบๆ ห้อง "เฮ้ - อ้ายกรไปไหนหว่า"

พอดิเรกพูดขาดคำ นายจอมทะเล้นก็พุ่งตัวเข้ามาในหน้าต่าง พอมือทั้งสองข้างทำวพื้นก็ดีลึงกากลับ ครั้นแล้วนิกรก็เสียหลักหลังของเขาฟาดพื้นห้องดังโครม

"ไอ้ย!"

บรรดาสมุนโจรต่างหัวเราะหึๆ ไปตามกัน นิกรลุกขึ้นด้วยความลำบากยกเข็นยกปืนขึ้นจ้องพวกโจร

"ยกมือขึ้น"

เจ้าเดชสมุนของเสือผ่องพูดเสียงหัวเราะ

"พวกผมถูกมัดมือไขว้หลังอย่างนี้ จะให้ยกมืออย่างไรกันครับ"

นิกรทำตาเขียว

"แล้วเสือกหัวเราะเยาะข้าทำไม"

เจ้าแก้วว่า "ก็มันชั้นนี้ครับ ความจริงเมื่อมันลำบากนักคุณก็ไม่น่าจะพุ่งตัวเข้ามาในหน้าต่างเลย เดินเข้ามาทางประตูยังสวยกว่า"

นิกรยิ้มอายๆ

"ทะเล้ง"

ความเงิบเกิดขึ้นชั่วขณะ คุณหญิงวาดกล่าวถามลูกชายของท่าน

"เจ้าจะจัดการกับเสือกฟ้องและลูกน้องของเขาอย่างไรต่อไปลูก"

พลว่า "ผมไม่ทำอะไรหรือครับคุณแม่ เท่าที่มัดมือไขว้หลังไว้ก็เพื่อป้องกันไม่ให้ต่อสู้ ผมต้องการข้าของแต่งตัวและกระเป๋าเงินของพวกเราคืนเท่านั้น"

แล้วพลก็หันมาพูดกับเสือกฟ้องโดยดี "เสือกฟ้องขณะนี้แตกอยู่ในอำนาจของพวกเราแล้ว ถ้าหากว่าเราส่งแกลและสมุนของแกลให้ตำรวจแกก็ต้องติดตรงหลายปี แต่ว่า กันไม่ทำหรือค ละนั่นขอให้แกลคืนข้าของเครื่องแต่งตัวและกระเป๋าเงินของพวกเราให้กันเถิด"

เสือกฟ้องนี่ก็อดสูละอายุใจอย่างยิ่งที่เขาเสียทีคณะพรรค ๔ สหายจอมโจรพูดอ้อมอ้อม

"กันแบ่งสันปันส่วนให้ลูกน้องของกันไปหมดแล้ว"

นายพัชราภรณ์หัวเราะ

"ถ้าอย่างนั้นกันก็ไม่มีความกรุณาที่จะให้แกลได้แม่แต่น้อย เป็นอันว่า กันจะพาแกลกับสมุนของแกลไปพบกับตำรวจหรือกรมการอำเภอ"

ทันใดนั้นเองทุกคนก็สะดุ้งโหยงเมื่อได้ยินเสียงปืนพกดังขึ้นในกระท่อมนี้หนึ่งนัด

"ปัง"

สายตาทันทีหันมองดูนิกรเป็นตาเดียว นายจอมทะเล้นกำลังยกปากกระบอกปืนพกดขึ้นเป่าควัน คุณหญิงวาดเอ็ดตะโรลั่น

"ยิงอะไรวะอ้ายกร"

นิกรอมยิ้ม ชี้มือไปที่พื้นห้อง

"มดตะนอยครับ โป้งเดียวหัวและเลย"

เสียงพึมพำดังขึ้นทั่วกระท่อม เจ้าคุณปัจจนึกฯ เดินเข้ามาหาเสือกฟ้อง

"อ้ายหลานชาย คืนข้าของของเราให้เราเสียเถอะ พวกเราจะไล่แกลไปเสียที อย่ำไรเลยน่า ถ้าหากว่าแกลไม่คืนแกลก็จะเข้าตาร้าย"

เสือกฟ้องหน้าจ้อย นิ่งคิดอยู่สักครู่ก็ตัดสินใจคืนของให้

"ไปเอาซีครับ ของซ่อนอยู่ในหีบเหล็กที่กระท่อมของผมและยังอยู่ครบถ้วน แต่อย่าลืมนะครับ คุณคนนั้นสัญญาว่าจะไม่ส่งตัวผมและบริวารของผมให้ตำรวจหรืออำเภอในเมื่อผมคืนข้าของให้เรียบร้อยแล้ว"

พลยิ้มให้ขุนโจร

"ด้วยเกียรติยศของกันเสือกฟ้อง"

ครั้นแล้ว คณะพรรค ๔ สหายกับท่านผู้ใหญ่ทั้ง ๓ คนก็พาพวกโจรออกไปจากกระท่อมหลังนั้น เสือกฟ้องจำใจต้องคืนข้าของเงินทองที่ปล้นมาจาก ๔ นางและคุณหญิงวาดให้ไปด้วยความเสียดาย

ในชั่วโมงเดียวกันนั่นเอง ๔ สหายกับเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ และคุณหญิงวาดพร้อมด้วยเจ้าคุณปัจจนิกฯ ก็อำลาพวก
โจรเดินทางกลับโดยบังคับเกมขอร้องให้สมุนโจรคนหนึ่งเป็นผู้นำทางไปส่งที่ทางหลวง ๔ สหายยึดปืนกลมือไป ๒ กระบอก
ส่วนปืนกลมือที่เหลืออยู่เจ้าคุณปัจจนิกฯ ได้ถอดส่วนประกอบสำคัญเอาไปเสีย เสือผ่องจึงไม่กล้าติดตามเพราะขาดอาวุธ
สำคัญ